Jandor, Konrad
Oratorum et rhetorum graecorum fragmenta nuper reperta

NE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

118

ORUM ET RHETORUM GRAECORUM FRAGMENTA NUPER REPERTA

EDIDIT

KONRADUS JANDER

Preis 1.— M.

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1913

KLEINE TEXTE FUR VORLESUNGEN UND UBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

1 *Das Muratorische Fragment* und die monarchianischen prologe zu den evangelien, hrsg. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
2 *Die drei ältesten Martyrologien,* hrsg. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0,40 M.
3 *Apocrypha I:* Reste des Petrusevangeliums, der Petrusapocalypse und des Kerygma Petri, hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
4 *Ausgewählte Predigten I:* [Origenes homilie X über] den propheten Jeremias, hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 16 S. 0,30 M.
5 *Liturgische Texte I:* Zur geschichte der oriental. taufe und messe im 2. und 4. jahrh., ausgew. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
6 *Die Didache,* mit kritischem apparat hersg. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
7 *Babylonisch-assyrische Texte,* übersetzt von Prof. Dr. Carl Bezold. I. Schöpfung und Sintflut. 2. Aufl. 24 S. 0,40 M.
8 *Apocrypha II:* Evangelien, hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 21 S. 0,40 M.
9 *Ptolemaeus Brief an die Flora,* hrsg. v. Prof. D. Adolf Harnack. 10 S. 2. Aufl. 0,30 M.
10 *Die Himmelfahrt des Mose,* hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Carl Clemen. 16 S. 0,30 M.
11 *Apocrypha III:* Agrapha, slavische Josephusstücke, Oxyrhynchusfr. 1911 hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 26 S. 0,50 M.
12 *Apocrypha IV:* Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther, hrsg. v. A. Harnack. 2. Aufl. 0,60 M.
13 *Ausgewählte Predigten II:* Fünf festpredigten Augustins in gereimter prosa, hrsg. v. H. Lietzmann. 16 S. 0,30 M.
14 *Griechische Papyri,* ausgewählt und erklärt v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0,80 M.
15/16 *Der Prophet Amos,* Hebräisch und Griechisch, hrsg. v. J. Meinhold und H. Lietzmann. 32 S. 1,00 M.
17/18 *Symbole der alten Kirche,* ausgew. v. H. Lietzmann. 32 S. 0,80 M.
19 *Liturgische Texte II:* Ordo missae secundum missale romanum, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0,40 M.
20 *Antike Fluchtafeln,* ausgew. u. erklärt v. R. Wünsch. 2. Aufl. 31S. 0,70 M.
21 *Die Wittenberger u. Leisniger Kastenordnung* 1522, 1523, hrsg. v. H. Lietzmann. 24 S. 0,60 M.
22/23 *Jüdisch-aramäische Papyri aus Elephantine* sprachlich und sachlich erklärt v. W. Staerk. 2. Aufl. 38 S. 1,30 M.
24/25 *Martin Luthers* geistliche Lieder, hrsg. v. A. Leitzmann. 31 S. 0,60 M.
26/28 *Lateinische christliche Inschriften* mit einem anhang jüdischer inschriften, ausgewählt u. erklärt v. E. Diehl. 48 S. 1,20 M.
29/30 *Res gestae divi Augusti,* hrsg. u. erkl. v. E. Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1,20 M.
31 *Zwei neue Evangelienfragmente* hrsg. u. erkl. v. H. B. Swete. 15 S. 0,40 M.
32 *Aramäische Urkunden* z. gesch. d. Judentums im VI u. V jahrh. vor Chr. sprachl. u. sachl. erkl. v. W. Staerk. 16 S. 0,60 M.
33/34 *Supplementum Lyricum,* neue bruchstücke von Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar ausgewählt u. erklärt v. E. Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1,20 M.
35 *Liturgische Texte III:* Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX jahrhundert v. A. Baumstark. 16 S. 0,40 M.
36 *Liturgische Texte IV:* Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts, Taufbüchlein, Formula missae et communionis 1523 hrsg. v. Prof. D. Hans Lietzmann. 24 S. 0,60 M.
37 *Liturgische Texte V:* Martin Luthers Deutsche Messe 1526 hrsg. v. Prof. D. H. Lietzmann. 16 S. 0,40 M.
38/40 *Altlateinische Inschriften* von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 92 S. 2,40 M., gbd. 2,80 M.
41/43 *Fasti Consulares Imperii Romani* von 30 v. Chr. bis 565 n. Chr. mit Kaiserliste und anhang bearbeitet von W. Liebenam. 128 S. 3 M., gbd. 3,40 M.

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

118

ORATORUM ET RHETORUM GRAECORUM FRAGMENTA NUPER REPERTA

EDIDIT

KONRADUS JANDER

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1913

Cum oratorum et rhetorum Graecorum fragmenta nuper reperta hoc loco edenda atque adnotationibus instruenda suscepissem, id spectandum putavi, ne a proposito aberrarem, quod Lietzmanni libellis consequitur. Itaque et fragmenta parvula easque chartas, quae tradunt orationum fragmenta nobis codicum fide iam dudum nota, omisi et adnotationes contraxi, ne quae a litterarum studio deditis in seminario dicenda sunt, uberius proferrem. Quod eo magis mihi concessum esse putavi, quoniam plurima cognitione digna accuratius exposita in dissertatione a me confecta invenirentur, quae inscribitur „Oratorum et rhetorum Graecorum nova fragmenta collecta adnotationibusque instructa" (Bonnae 1913).

Puncta (. . .) numerum litterarum deperditarum indicant; uncis rectis [ ] includuntur supplementa, quibus locis papyrus lacerata est; certas tamen coniecturas uncis non significavi. Unci obliqui < > quae inserenda, unci curvati ( ) quae delenda sint, monstrant. Duplici unco [[ ]] p delevisse significatur. Lineolae versuum fines indicant. Sub dubiis litteris puncta posita sunt. p scriptum est pro papyri librario.

I. Decem oratorum fragmenta

Ἀντιφῶν

I. Περὶ μεταστάσεως.

1. .... Ἀλλ' ὡς αἱρεθεὶς | ἀρχὴν ἄρ]ξαι | χρήματα πολ|λὰ I
διεχείρισα | καὶ εὔθυναί μοι || [ἦσ]αν ἃς ἐδεδοί|κειν ἢ ἄτιμος |
ἦν ἢ κακόν | τι ὑμᾶς εἰργα|σάμην ἢ δί||κην ἐπιρρέ|πουσαν
ἐδε|δοίκειν; Οὐ δὴ | [τ]ο̣ῦ̣τ̣[ό] γε, ἐπεὶ | οὐδ' ἕν μοι ἦν ||
τούτων. Ἀλλ' ὡς | χρήματα ἀ|φείλεσθε ἐμοῦ; | [ἀλ]λ' ὡς
τῶν | προγόνων || τῶν ἐμῶν κα|κόν τι εἰργα|[σμένων ἐμὲ |
ἠδικήσατε; οὐ | δῆτα. Αὐτῶν δὲ || τούτων ἕνε|||κ]α ἄλλης II

I. J. Nicole, L'apologie d'Antiphon ou λόγος περὶ μεταστάσεως d'après des fragments inédits sur papyrus d'Égypte, Genève-Bâle 1907, cum tabula. U. v. Wilamowitz, Deutsche Liter. Zeit. XXVIII, 1907 p. 2521. W. Crönert, Lit. Zentralbl. 1907 n. 47 p. 1503. Th. Thalheim, Berl. Phil. Woch. 1907 p. 1506. H. Gillischewski, Woch. f. kl. Phil. XXV 1908 p. 313. Fr. Groh, ibidem p. 476. M. Pohlenz, Gött. gel. Anz. 1908 p. 183. Zuretti, Bollettino di filologia class. XIV p. 173. My., Revue critique 1908 p. 385. T. R., Rev. des études gr. XXII, 1909 p. 55. Quattuor fragmenta unius eiusdemque chartae scriptae II. saec. exeunt. vel III. saec. ineunt. p. Chr. n. — **1.** Col. I initium supplevit Thalh. 5 [δαπ]ανὰς legere sibi visus Nic. corr. in δαπανῶν: Wilam. recte [ἦσ]αν ἃς. 12—13 οὐ δή|[π]ο̣υ̣, ε[ἴ]γε Nic.: οὐ δῆ|[τα τοῦ]τό γε Thalh.: οὐ δῆ[τα ἔγω]γε Pohlenz: οὐ δὴ [τοῦ]τό γε Wilam. 15 ἄλλως Nic.: ἀλλ' ὡς Wilam. 18 [πολλ]α̣ Nic. in lacuna duarum vel trium litterarum: [ἀλ]λ̣' ὡς Crönert, [ἢ εἰ]δ̣ώς Pohlenz. 22 sqq. postremi quattuor versus perierunt. Quos ego supplere conatus sum, priores e parte secutus; εἰργα|[σμένων ὑμᾶς; | οὐκοῦν εἰ καὶ πολλοί εἰσιν οἳ τούτου ἕνε|||κ]α Nic.: εἰργα[σμένων ἐμὲ ἐτιμωρήσασθε τὸν ἀναίτιον . . .] Crönert: [ἢ εἰδ]ὼς . . . . . εἰργα[σμένους τινὰ ὑμᾶς ἐμίσουν; πολλοὶ γὰρ καὶ || τούτων ἕνεκ]α Pohlenz, sed dubito num

τινὸς | πολιτείας ἢ | τῆς καθεστη|κυίας ἐπιθυ||μοῦσιν, ἵνα | ἢ ὧν ἠδίκη|σαν δίκην μὴ | δῶσιν ἢ ὧν ἔ|παθον τιμω||ρῶνται καὶ αὖ|θις μηδὲν πά|σχωσιν. Ἀλλ' ἐ|μοὶ τοιοῦτον | οὐδὲν ἦν. Ἀλ||λὰ μὲν δὴ λέ|γουσιν οἱ κα|τήγοροι, ὡς συν|έγραφόν τε δί|κας ἄλλοις καὶ || [τ]ὸ πέμπτον ἐκέρδαι|νον ἀπὸ τού|του. Οὐκοῦν

III ἐν | μὲν τῇ ὀλι|γαρχίᾳ οὐκ ἂν || ἦν μοι τοῦτο, ||| ἐν δ[ὲ τῇ δη|μ]οκρα[τίᾳ | κ]αὶ ὁ κρ[ατῶν] | εἰμὶ ἐγώ. Εἰ δ̣' ẹ[κ] || τοῦ λέγειν ἐν | μὲν τῇ ὀλι|γαρχίᾳ οὐδε|νὸς ἔμελλον | ἄξιος ἔσεσθαι, || ἐν δὲ τῇ δη|μοκρατίᾳ | πολλοῦ — φέρε | δή, πῶς εἰκός | ἐστιν ἐμὲ ὀλι||γαρχίας ἐπι|θυμεῖν; πότε|ρον ταῦτα ἐκ|λογίζεσθαι | οὐχ οἷός τ' εἰμί, || ἢ οὐ γιγνώ|σκειν τὰ λυσι|τελοῦντ[α ἐ]|μαυτῷ [μόνος] | Ἀθη[ναίων; . . . .

IV 2. . . . . ἆρα οὕτως τοῖς ἐνδό]|ξοις ἐδόκει; Μὰ | [τοὺ]ς θεοὺς τοὺς | [Ὀλυ]μπίους οὐ|[δενί], εἴγε ὀρθῶς || [δια]σκοπεῖσθε. | [Ἀλλ'] ἐπειδὴ Θηρα|[μέ]νης, ὅς ἐμοῦ | [κατ]ηγόρησεν, | [ἡσύχαζ]εν ἐν || [τῇ βο]υλῇ, Ἐ|[πιγένη]ς οὑτοσὶ | [ἄντικ]ρυς δι|[ώξας ὧ]ν ἐκεῖ | [κατηγ]ορήκει, || . . . . . . [οὑ]τοσί | [οὐ τὸ εἰκο]στὸν | [ἔλαβε τ]ῶν | [ψήφων. Ἐκ]εῖνα ὁ πα|[τὴρ] . . . . .

V . . . . σκέ[ψασθε τοί]|νυν, [ὦ ἄνδρες] | δικ[ασταί] . . | μη . . . . || ειπο . . . . . . | ανε . . . . | ριον . . . . . . | ξαιο . . . . . . | οιον . . . . . . || τουτ[ονὶ ἐθαύμα]|σα ὑμ[ῖν συνήγο]|ρον [γεγενῆσθαι], | ἐμὲ γ[ὰρ ἐλύπει], | εἰ, ὃς [οὐκ ἐδυ]|νήθ[η ποτὲ ἀμῦ]|ναι α[ὐτῷ], τοῦτο[ν . . . . | . . . φο . υ . . .

Antiphon hoc insolito verborum ordine usurus fuerit. Col. II 20 [τ]ọ̀ ε leg. Nic.: ῳ̣ς prop. Thalheim, Groh; sed Nic. (Revue des ét. gr. XXII, 1909 p. 55 adn. 1) se in charta certe ε agnovisse confirmat; supra litteram spatium esse vacuum, in quo fortasse lineola supra ducta interciderit. Col. III 3sq. ego supplevi; [κάθη|τ]αι ὁ κρ[ιτής; εἰ δ'] εἰμὶ ἐγὼ εἰδῴ[ς] Nic.: [ἰ|δί]ạ ὁ κρ[ατῶν] εἰμὶ ἐγώ, ἐκ [δὲ] Thalh., sed v. 4 ει in tabula a Nic. addita cognoscitur. 12 εφερε p, sed librarius ipse primum ε delevit. 17 τἆλλα leg. Nic., quod in tabula non dispicitur: ταῦτα Thalh. 21 sq. τἄλ[λα] | τελοῦντ[ι] Nic.: τὰ λ[υσι]τελοῦντ[α] Wilam. 23sq. [τοὺς] | Ἀθη[ναίους] Nic.: [μόνος] | Ἀθη[ναίων] Thalh. **2.** Supplevit Nic.; ego, cum certiora his incertis non haberem, non mutavi, nisi quod col. V v. 1 [τοί]νυν pro [δὲ] νῦν scripsi.

3. . . νη . . . | . . . δου . . υρ | . . [ἐ]πειδὴ δὲ || [ἐγὼ ε]ἰργα-σά|μην οὐ τέχνῃ | ξη ὅλας ἀρ| . . . . ουτο . . | . . . . || νω . . . . | . . . [ἰδι]ώτης | . . . . ρχο . . . | . . . . αρχ . . . | . . . . ν || . . . . . γ φέρ[ε] | [δή, οὔ]κ, εἰ ὑμῖν | [Φ]ρύνιχος ἢ Πει||[σίσ]τρατος δί||[κας] καλὰ[ς ἔδο||σαν . . .

4. . . . | ὅ[ς γυναῖκα τε]||τοκ[υῖαν ἀπώλε]||σεν . . . . | τους . . . . . . [ἄν]||δρες [τοίνυν] | καὶ γυν[αῖκες] | καὶ παῖ[δες ἐ]||μελλον [δεῖ]||σθαι ὑ[μῶν] | ὅτι ἀπ[οδιδρά]||σκειν ἡ[μῖν] | ἐξὸν τού[τοις ἀ]||μύνει[ν εἰ]||λόμεθα. [οὐ δή]||που τιν[ὰ χρὴ οἰ]||κτί[ρειν μᾶλλον] |, ᾧ ἔργον ε[ἰργα||σμένῳ] . . .

II. Ex incertis orationibus.

5. Ἀδιάστατον· ὡς Ἀντιφῶν· ‘καὶ τὸ οἰκοδόμημα ἀδιάστατον’.

3. 6 τεχην p, sed ipse corr. librarius. 7 litteris ξη numerum sexaginta octo significari putat Nic., quod negant Wil. et Pohlenz. 17 sq. καὶ Πεί||[σαν]δρος prop. Nic. sine veritatis specie. **4.** Primi 7 versus columnae perierunt. 8—10 supplevit Pohlenz. 16 sq. agnoscitur απ . . . . . . | σκον: ἀποδιδράσκειν coni. Nic. — Verba, quae fragm. 1 antecedebant, eadem fere fuisse puto, quae Lysias XXV, 10 adhibuit; fragm. 2 et 3 facta sua narravisse, fragm. 4 iudicibus supplicavisse reum recte Nic. existimare videtur, qui idem perspexit hac charta nobis servatam esse celeberrimam illam orationem ab Antiphonte habitam, cum Athenis causam capitalem ageret; v. Thuc. VIII 68. Adhuc paucissima huius orationis fragmenta nobis nota erant ex Harpocratione (cf. Baiter et Sauppe, Oratores Attici II p. 138, Antiph. or. ed. Blass² p. 116). De causis, cur orator in ius vocatus sit, cf. Busolt, Gr. Gesch. III 2 p. 1512, Blass, Att. Bereds.² I p. 99, Thalheim, PW s. v. Antiphon 14; de ipso iudicio contulit Nic. Thuc. VIII 68 sq., Ps. Plut. Vitae X or. p. 832 B—834 B (Plut. mor. ed. Bernardakis 1893 V p. 146 sq.), Philostr. βίοι σοφ. p. 211 sq. (ed. L. Kayser 1871 II p. 15 sq.), Photii bibl. cod. 259, γένος Ἀντιφῶντος, quod codices tradunt (Westermann, Biograph. p. 230 sq.); idem, quomodo orationis fragmenta cum his testimoniis conspirarent, quaesivit. E sermone ipso probari Antiphontis auctoritatem demonstraverunt Thalheim et Crönert l. l. **5.** R. Reitzenstein, Der Anfang d. Lex. d. Photios, Leipz. u. Berl. 1907 p. 31, 17. Pro Ἀντιφῶν scripsit librarius Ξενοφῶν; sed cum vocem iterum in-

6. Ἀκοινώνητος . . . Ἀντιφῶν.

7. Ἀμαρτυρήτως· ἀμαρτύρως. οὕτως Ἀντιφῶν.

Λυσίας

I. Περὶ τοῦ Διογένους κλήρου.

8. Ἀντιδικοῦμεν· . . . . Λυσίας ἐν τῷ περὶ Διογένους[1]) κλήρου πρὸς Γλαύκωνα· ʽἀντιδικοῦμεν Θουγενίδῃ[2]) δέκα ἔτη'[3]) ⟨καὶ⟩[4]) ʽτί, ὠγαθέ, ἀντιδικοῦμεν ἀλλήλοις[5]) ἔτι;'

II. Περὶ τοῦ διαφθαρέντος τὸν ὀφθαλμόν.

9. . . . οὕτω δὲ ἔχει καὶ ὁ Λυσίου λόγος, ὁ περὶ τοῦ διαφθαρέντος τὸν ὀφθαλμόν· ἠναγκάσθη γὰρ καὶ ἑτέραν ποιήσασθαι κατηγορίαν πρὸς ἀνασκευὴν τῆς ἀπολογίας.

veniamus ib. p. 31, 8: Ἀδιάστατον· τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον. Ἀντιφῶν εἶπεν, quod verbum Anthiphontis esse Harpocration quoque p. 5, 19 Bekker (fr. 144 Bl.) testatur, recte Schwartz Ξενοφῶν in Ἀντιφῶν mutavit. **6.** ib. p. 66, 5. **7.** ib. 87, 25. Suidas hanc vocem Antiphani adscribit. **8.** R. Reitzenstein, D. Anf. des Lex. d. Phot. p. 147, 25 sq. 1) Duo extant tituli simillimi, quorum alter πρὸς Γλαύκωνα περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου e Suida (fr. 23 et 24 Thalh.) restituitur, alter a Prisciano et Harpocr. (fr. 29 et 31 Thalh.) traditur περὶ τοῦ Διογένους κλήρου. Itaque Reitz., cui Wuenschius assentitur, apud Photium corr. περὶ Δι⟨και⟩ογένους, quem non secutus sum. Nam cum ex fragmento Photii concludendum esse putem duos illos titulos unius eiusdemque esse orationis, tribus testibus (Phot. Prisc. Harpocr.) confidere malo quam Suidae soli. 2) Θουγένιδες coni. Reitz.: Θουγενίδῃ coni. Wilam., Sitzungsber. d. Kgl. Pr. Akad. d. Wiss. 1907 p. 13: θουγενίδε codd. falso. 3) δικασταῖς codd.: corr. Wilam. 4) καὶ suppl. Reitz. 5) ἀλλήλους codd. falso: ⟨πρὸς⟩ ἀλλήλους coni. Reitz., ἀλλήλοις Wilam. **9.** Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 481 r. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I, Rh. Mus. 63, 1908 p. 143. Huius orationis initium nobis traditum est in schol. Demosth. ed. Sakellio (Bull. de corr. hell. I 150; cf. Lysiae or. ed. Thalh. 1901 fr. 36 a, G. Cobet et J. Hartman 1905 fr. XXII a), secundum quod oratio inscripta erat: πρὸς Εὐθύδημον ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τοῦ διαφθαρέντος τὸν ὀφθαλμόν, et in-

III. Κατὰ Θεοζοτίδου.

10. Col. I . . . . ἀποστε|ρεῖ μὲν καὶ] τού[τῳ τῷ] νό- I [μῳ] | . . . . τους, μάλιστα δὲ || [διὰ τῆς γνώμης τα]ύτης, μισ|[ῶν] τοὺς νόθους τε καὶ τοὺς | [ποιη]τοὺς οὔτε νομίμως οὔ|[θ' ὑγιῶ]ς. Ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τῶν ὀρ|[φανῶν ἔτι καὶ μᾶλ]λον τοὺς νόθους || [χρῆναι τρέφειν] τὴμ πόλιν ἢ τοὺς | [γνησίους· τοὺς μὲν] γὰρ γνησίους | [ὁ πατὴρ ἀποθανὼν] καταλεί|[πει κληρονόμους, τοὺς δ]ὲ νόθους . . .

Col. II nullam vocem integram praebet; v. 18 fortasse [ἐπεχεί]ρησεν. II

11. Col. I initio lacera: . . . | [πατ]ρῴων . . . I . . . . | . . [τ]ῆς μισθοφο[ρίας] . . . . ο . . . || . [ἐκ]ε[ῖ-ν]ος κατέλιπεν αὐτοῖς . . . | [ὃ δὲ] πάντων δεινότατον, εἰ | [τὸ κάλ]λιστον τῶν ἐν τοῖς | [νόμο]ις κήρυγμα Θεοζο|[τίδ]ης διαβαλεῖ καὶ ψεῦδος || καταστήσει· Διονυσίοις γάρ, | ὅταν ὁ κῆρυξ ἀναγορεύῃ τοὺς | ὀρφανοὺς πατρόθεν ὑπειπών, | ὅτι τῶνδε τῶν νεανίσκων οἱ | πατέρες ἀπέθανον ἐν τῷ πο||λέμῳ μαχόμενοι ὑπὲρ τῆς | πατρίδος ἄνδρες ὄντες ἀγαθοὶ | καὶ τούτους ἡ πόλις ἔτρεφε μέ|χρι ἥβης, ἐνταῦθα πότερα χωρὶς | περὶ τῶν ποιητῶν

cipiebat a verbis: καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἃς οὗτοι παρέσχοντο, πειράσομαι ὑμῖν ἀποδεῖξαι. Apparet igitur, cum duas fuisse Lysiae orationes accusatorias ab Johanne didicerimus, secundae initium fuisse hoc fragmentum, quae oratio habita est testibus rei auditis. III. The Hibeh Papyri I ed. by B. P. Grenfell and A. S. Hunt, London 1906 p. 49—55 n. 14 (cum tabula). K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. XXVI, 1906 p. 1413. F. B(lass), Lit. Zentralbl. 1906 p. 1078 sq. Viginti duo papyri fragmenta III. saec. a. Chr. n., quorum tria ambitu maiora, reliqua valde lacerata sunt. **10.** Initium supplevi. 3 τού[τῳ τῷ] νό[μῳ] suppl. Fuhr. 5 [διὰ τῆς γνώμης τα]ύτης supplevi. μισ[ῶν] supplevi. 7 [ποιη]τοὺς suppl. H G, cf. frg. 2 v. 39. 9 ὀρ[φανῶν ἔτι καὶ μᾶλ]λον conieci; postremas tres litteras G H legerunt τῳν, sed propter insequens ἢ comparativo opus est. 10 [χρῆναι τρέφειν] suppl. Fuhr. 11 suppl. Fuhr: falso [ποιητοὺς τοὺς] γὰρ prop. G H. 12 [ὁ πατὴρ] Fuhr; [ἀποθανὼν] ego. 13 suppl. Fuhr. **11.** 25 [ἐκ]ε[ῖν]ος suppl. Fuhr. 26 suppl. Fuhr: [ἔ]τι δὲ] πάντων prop. G H. 29 διαβαλλει p per errorem; corr. G H,

καὶ τῶν νό‖θων ἀνẹρẹῖ λέγων, ὅτι τούσδε | διὰ Θεοζοτίδην οὐκ ἔτρεφεν, | ἢ πάντας ἀ[ναγορε]ύων ὁμοίως | [τοὺς ὀρφανοὺς τῶν] ποιητῶν | καὶ τῶν νόθων [καταψεύσε]‖ται, περὶ τῆς τροφῆς ὑπọσị[ωπῶν]; | Ταῦτα οὐχ ὕβρις καὶ μεγάλη διαβο|λὴ [ἔσται τῆς πόλεως]; Ἐπειδὴ δὲ Κλε|[ομένης . . . ., ὦ ἄν]δρες δικασταί, | . . . . [τὴν ἀκρόπ]ολιν κατέλαβε ‖ . . .

II Col. II valde mutilata. v. 58 γὰρ τὰ ἐλευ . . . | v. 59 [λ]άβοιεν | v. 60 ἄλλ̣ῃ̣.

I **12.** Col. I tota fere periit; v. 68—69 fortasse [τ]ὴμ μισ|[θοφορίαν].

II Col. II . . . οὗτος εἰ πρεσ | . . . . περὶ φυλακῆς | . . . . σ̣αμ περὶ πο|λέμ[ου Θεοζο]τίδης ουτοσ|ὶ τὴγ γνώμην ἀγορεύει, ‖ τοὺς μὲν ἱππέας ἀντὶ δρα|χμῆς τέσσαρας ὀβολοὺς μισ|θοφορεῖν, το[ὺς δ’ ἱπ]ποτοξό|τας ὀκτὼ ὀ[βολοὺς] ἀντὶ δυοῖν | ὀβολοῖν, καὶ ταύτην τὴγ ‖ γνώμην ε[ἰσφέρων] ụạκụμ̣ . . | ἐνίκησ̣ẹ[ν ἐν τῷ δ]ήμ̣ῳ̣. Δι’ οὗ καὶ μ̣[. . . . . . γνώ]μην | . . .

III Col. III initio lacera. . . . . ἅπασαν τοὺς ἱππέ[ας, ἢ ὑπὲρ] | τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλον‖τος συντείνειν τὴμ μισθοφο|ρίαν. Ἐγὼ δὲ τὸ πορίζειν οὐκ ἀ|ποστερεῖν ᾤμην εἶναι τῶν | ὑπαρχόντων, ἀλλὰ προφυλάτ|τειν, ὅπως πλείω τῶν ὄντων ‖ ἢ μηδὲν ἐλάττω τῶν ὑπαρ|χόντων ἔσται· τοιοῦτο[ν δὲ] | τοῦτον οὐκ ὀκνεῖν χρὴ [κωλύ|ει]ν, ἀλλὰ . . .

cf. v. 30 καταστήσει. 40 ανẹρẹις p falso; corr. GH. 41 ετρεφον p errore; corr. GH, sc. ἡ πόλις. 43 [τοὺς ὀρφανοὺς] et 44 [κατα]ψεύσεται suppl. Fuhr. 48 [κατὰ τῆς πόλεως] suppl. Blass: [ἔσται τῆς πόλεως] Fuhr. 49 snppl. Blass. **12.** Plurima suppl. GH. Col. II 80 ε[ἰσφέρων] proposui. Col. III 85 συντεινειν GH corrigere volunt in συντέμνειν, coll. Thuc. VIII 45, 2 τήν τε μισθοφορὰν ξυνέτεμεν, quod recipere dubitavi. 91 supplevi. 92 ουχ p, corr. GH. 92—93 [κωλύειν] prop. Fuhr. — In Theozotidem quendam a Lysia orationem compositam esse tradit Pollux VIII 46 (Baiter-Sauppe II p. 189 n. LIX, Lys. orationes ed. Thalheim fr. LIX). Sed quomodo singula orationis fragmenta inter se cohaeserint, cognoscere non possumus. Tamen apparet Theozotidem accusatum esse, quod leges viola-

IV. Τραπεζιτικός.

13. Ἀνομολογήσασθαι· διομολογήσασθαι ἀργύριον ἤ τι τοιοῦτον. Λυσίας ἐν Τραπεζιτικῷ

V. Ex incertis orationibus.

14. Ἄνομον κατηγορίαν· ὁ αὐτός (Lysias).

15. Ἀνόμημα δὲ Λυσίας.

Ἰσαῖος

I. Κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους.

16. Ἵνα εἰδῆτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖ|οι, ὅτι ἀναγκαζόμ[ενος τὸν] | ἀγῶνα τουτονὶ [ἀγωνί|ζ]ομαι, τοῦτο πρῶ[τον ὑ||μ]ᾶς βούλομαι διδ[άξαι. | Εἰ] γὰρ ἐβουλήθησ̣[αν Ἐλπα|γόρ]ας οὑτοσὶ καὶ Δη-[μοφά|νης] ἐ̣π̣ὶ̣ τὸ σῶμα . . . . . |, λαθεῖν οὐδέν, α̣ . . . . . . ||νοι, ὡς αὐτίκα π̣ . . . . . . | πρου[κα]λεσάμ̣η̣[ν ἂν αὐτοὺς] | πρότερόν τε π[ολλάκις] | καὶ ἐν τῇ ἀνακρί[σει τῇδε, | ἄ]νθρωπος μέτρ[ιος

visset (γραφὴ παρανόμων). Cum fragmento 11 conferenda sunt, quae Aeschines exponit κατὰ Κτησιφῶντος § 154—155. Fr. 12 v. 83 sq. de stipendio equitum cf. Boeckh, Staatsverf. ed. 3. p. 317; Gilbert, Staatsaltert. 362 not. 2. Apparet e Dem. I. Phil. 28 singulos equites posterioribus temporibus cotidie singulas drachmas accepisse. Itaque concludendum est legem a Theozotide latam aut reiectam oratione Lysiana audita aut paulo post sublatam esse. **13.** R. Reitzenstein, Photios p. 143, 22. Titulus nobis nondum notus erat, sed Isocratis orationem habemus Τραπεζιτικόν (V Drerup, XVII vulgo). **14.** Ibidem p. 143, 24. **15.** Ibidem p. 143, 25. **16.** Oxyrhyn. Pap. III, 1903 p. 59 n. 415 cum Smylii adnotationibus. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1903 p. 1477. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III, 1906 p. 293 n. 235. Papyri fragmentum II. p. Chr. n. saec. 22 versus mutilatos continet. Plurima suppl. GH et Smyly. 6—8 licet subtiliter, tamen non certe suppl. Smyly; praesertim cum v. 6 ἐβουλήθη ς̣ (postrema littera ε, θ, ο, σ, φ esse potest GH) fortasse numerus singularis sit, neque v. 10 litteris . . . || νοι pluralis sine ulla dubitatione probetur. 9 λαθεῖν οὐδὲν commatis inclusit librarius; commata posita esse, ut voces deleantur, putat Blass. 11 αὐτοὺς suppl. Bl., addidi ἄν. 12 π[ολλάκις] suppl. Fuhr. 13 τῇδε supplevi. 14 μέτρ[ιος καὶ |

ὧν καὶ || ἐπ]ιεικής. Εἴ τι ε . . . . . | . . ọι λαβεῖν δίκην . . . . . . ọι βούλοιντο· σ . . . . . | . . ν καὶ πίστιν ευ . . . . | . ạι [με-γ]ίστας κατ . . . . . || εμω . . ẹιν τοι . . . . . . | σιν· κ[α]ὶ ἀποδι-δομε . . . . | . . . . . . ς καὶ εἴ τι τ . . . . .

II. Ex incerta oratione.

17. Ἀνεπικλήρωτοι· οἷον ἄνευ τοῦ κληρώσασθαι Ἰσαῖος.

Αἰσχίνης

18. <Ἀ>νεπιεικές . . . . Ἀριστοφάνης καὶ Αἰσχίνης.

Δημοσθένης

XII. Ἐπιστολὴ Φιλίππου.

19. Quamquam epistula ipsa in commentis Didymi non explicatur, tamen duobus ex locis Didymo eius exemplum ante oculos fuisse apparet, quod et argumento et verborum compositione cum epistula nobis per codices tradita minime congruebat.

a) Col. IX 43—45, quo loco X § 70 Ἀριστομήδης explicatur, legimus: Δύο Ἀριστομήδεις εἰσίν, ἕτερος μὲν ὁ

suppl. GH, addidi ὧν, quae vox spatium concessum non superat. 17—18 [ὅρκο]ν καὶ πίστιν prop. Fuhr. 19 [μεγ]ίστας suppl. Fuhr. — Non esse dubium, quin exordium orationis nobis servatum sit, quo orator invitum se et coactum in iudicio adesse dicat, recte Fuhr cognovit (cf. Dem. in Olympiod. II, Dion. Hal. de Lys. 24). Inter fragmenta orationis κατ᾽ Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους inscriptae, quae ab Harpocratione quinquies decies laudatur (Baiter-Sauppe II p. 233), nullum est, quod cum hoc consentiat. **17.** Reitzenstein, Photius p. 133, 8. **18.** Reitzenstein, Photios p. 133 v. 6 dubitat, num hoc loco Aeschinis nomen recte traditum sit. Melius H. Krauss in editione Aeschinis Socratici p. 61, 116 scribit: ‘cogitari potest de Socratico Aeschine fortasse eo magis, quoniam vox in oratoris orationibus servatis nusquam legitur’. **19.** Pap. Berol. 9780. Berl. Klassikertexte, herausgeg. v. d. Generalverw. d. Kgl. Museen zu Berlin, Heft I, Didymos Kommentar zu Demosthenes bearb. v. H. Diels u. W. Schubart

Φεραῖος ὁ συμπολεμῶν τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς Φιλίππῳ, περὶ οὗ ἄλλοι τε καὶ αὐτὸς ὁ Φίλιππος ἐν τῇ πρὸς Ἀθηναίους ἐπιστολῇ διείλεκται. In epistula Philippi nobis tradita nomen Aristomedis non invenitur.

b) Col. X 23—30 iterum Didymus epistulam adfert, ut statuat, quibus temporibus oratio XI habita sit: ἐπὶ γοῦν τέλει τῆς ἐπιστολῆς φησι· ʽπροϋπαρχόντων οὖν ὑμῶν καὶ διὰ τὴν [ἐμὴ]ν εὐλάβειαν μᾶλ[λο]ν [ἐπι]τιθεμένων καὶ διὰ τέλους ὥ[ς] [1]) μάλιστα [δύν]ασ[θε] [2]) πραγματευομένων κα-ḳῶṣ [3]) [π]αντ[αχῇ] [4]) ἐμὲ π[οιεῖν τὸ]ν [5]) πρότερον ὑ[μᾶς ὠφε-λοῦντα, [6]) ὑμᾶς ἐγὼ μετὰ] τοῦ δικαίου ἀμ[υνοῦμαι πάσῃ μηχανῇ] ἀντιπαραταττόμενος.

Ex orationibus deperditis.

20. Ἀναλώματα νόμιμα· ὁ Δημοσθένης.

21. Ἀνάσχετος· Δημοσθένης.

22. Ἀνέγκλητον· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀλέξανδρον.

Berlin, Weidmann 1904. Lichtdrucke d. Didymus-Papyrus 4 Tafeln, Berlin 1904. Didymi de Demosthene commenta rec. H. Diels et W. Schubart, Lipsiae, Teubner 1904. Cf. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1904 p. 1124 sq. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III, 1904 p. 284 sq. n. 231. Charta ineuntis II. saec. p. Chr. n. initio lacerata Didymi commenta servantur, quibus Demosthenis orationes X, XI, XIII explicantur. Fr. 19 b: Plurima suppl. editores. 1) δια τελους ω[ς] legit Blass: διατελουν[τ]ω[ν] Diels. 2) ante πραγματευομένων coni. <κακῶς> Nitsche. 3) ḳα̣ι̣ṭω̣ṿ p, καḳῶ[ς] Blass. 4) . λ̣ . ντ . . . p, suppl. Wuensch, ἑλόντων Diels. 5) π[οιεῖν τὸ]ν supplevi: π[ολέμω]ν Diels. 6) ὠφελοῦντα supplevi: ὑ[παρχόντων ἀεὶ] Diels. — Utrum hanc epistulam an illam codicum fide nobis servatam Philippus Atheniensibus miserit, num harum altera ut or. XI ex opere historico Anaximenis sumpta sit, hoc loco diiudicari non potest. Quibus de rebus cf. Wessely, Woch. f. klass. Philol. 1904 p. 891. P. Wendland, Anaxim. v. Lampsakos, p. 13—25. W. Nitsche l. l. p. 81 sqq. Blass, Arch. f. Pap. III, 1904 p. 284 n. 231. **20.** R. Reitzenstein p. 115, 26. **21.** Ibidem p. 123, 17. **22.** Ibidem p. 128, 23. Quem titulum suspectum esse dicit Reitzenstein p. XXVII. Sed haec

Ὑπερείδης

Chartae, quibus editiones Fr. Blassii (Hyperidis orationes sex ed. III, 1894) et F. G. Kenyonis (Hyperidis orationes et fragmenta, Oxf. 1906) nituntur, denuo non proferuntur; novam editionem curat Chr. Jensen.

I. Κατὰ Δημάδου παρανόμων.

23. . . . καὶ ἔστι πρῶτον τὸ κατὰ πλάσμα γινόμενον 1) σχῆμα, ᾧτινι καὶ Ὑπερείδης 2) ἐχρήσατο ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. Βουλόμενος γὰρ τὰ λεχθέντα ἀνακεφαλαιώσασθαι ἐπλάσατο ψήφισμα λέγων· Εἰ τἀληθῆ Δημάδης ἐβούλετο περὶ Εὐθυκράτους εἰπεῖν, τοιοῦτον αὐτὸν ἔδει ψήφισμα γράψαι ⟨τὴν ἀληθῆ αἰτίαν ἔχον⟩ 3), δι' ἣν Εὐθυκράτην 4) πρόξενον ἐποίησεν. Ἐγὼ 5) τὰ πεπραγμένα αὐτῷ, ἐπιγράψας τὸ τούτου ὄνομα, ἀναγνώσομαι' 6). Καὶ πλάττεται τοιοῦτον ψήφισμα· 'Δημάδης Δημάδου Παιανιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Εὐθυκράτης προὔδωκε τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Ὄλυνθον καὶ αἴτιος ἐγένετο ⟨τοῦ⟩ 7) τὰς πόλεις τῶν Χαλκιδέων οὔσας τετταράκοντα ἀναστάτους γενέσθαι' καὶ τὰ ἑξῆς 8). Διὰ γοῦν τοῦ πεπλασμένου ψηφίσματος ἁπάντων ἡμᾶς τῶν προειρημένων ὡς ἐν κεφαλαίῳ ὑπέμνησεν.

Idem locus orationis in Demadem habitae paulo aliter traditus est ab Apsine rhetore (τέχνη ῥητορικὴ cod. Par. 1874 f. 141 v., cf. Spengel-Hammer, Rhet. Graeci I p. 303; Baiter-Sauppe II p. 288; Fr. Blass, Hyp. or.[3]

vox sumpta est ex oratione XVII περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν p. 212, 8, ubi codices recte tradunt ἀναγκλήτως. **23.** Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 481 v. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I, Rh. Mus. 63, 1908 p. 144. 1) γενόμενον V, corr. Rabe. 2) ὑπερίδης V. 3) V corruptum esse apparet; quare Rabe scribit: γράψαι, δι' ἥν⟨τινα αἰτίαν⟩; Brinkmann lacunam ante δι' ἣν exstare putat, quem secutus supplevi ⟨τὴν ἀληθῆ αἰτίαν ἔχον⟩ Apsinis fragmento infra laudato usus. 4) εὐθυκράτης V, corr. Rabe. 5) ἐγὼ ⟨δὴ⟩ prop. Rabe fortasse recte. 6) ἀναγνώσομαι verbum in rasura scriptum est. 7) ⟨τοῦ⟩ suppl. Rabe. 8) verba καὶ τὰ ἑξῆς non Hyperidis sed Johannis esse appa-

1894 p. 108; F. G. Kenyon, Hyp. or. 1906 n. 76), qui haec fuisse Hyperidis verba[9]) dicit:

῾ἃ μὲν γὰρ οὗτος᾽ φησιν ῾εἰσκεκόμικεν, οὐκ ἔχει τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προξενίας· ἐγὼ δέ, εἰ δεῖ πρόξενον ὑμῖν αὐτὸν γενέσθαι, δι᾽ ἃ τούτου τεύξεται γράψας εἰσφέρω.᾽ Ἔπειτα τὸ ψήφισμα εἰσφέρει· ῾Δεδόχθαι γάρ᾽ φησιν ῾αὐτὸν εἶναι πρόξενον, ὅτι τὰ Φιλίππῳ συμφέροντα καὶ λέγει καὶ ποιεῖ, ὅτι γενόμενος ἵππαρχος τοὺς Ὀλυνθίων ἱππέας προὔδωκε Φιλίππῳ, ὅτι τοῦτο πράξας αἴτιος τοῦ Χαλκιδέων ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἁλούσης Ὀλύνθου τιμητὴς ἐγένετο τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι ἀντέπραξε τῇ πόλει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτε ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἁλόντων οὐδένα ἐλύσατο.᾽ Διὰ τούτων κεφαλαιωδῶς ἀναμιμνήσκει τῶν παρ᾽ ὅλην τὴν κατηγορίαν εἰρημένων κατ᾽ αὐτοῦ.

II. Κατὰ Δημοσθένους.

24. Ἄνανδρος . . . Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

25. Ἀνοισθησόμεθα· Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους· ῾τὰ χρήματ᾽ ἀνοισθησόμεθ᾽ εἰς ἀκρόπολιν᾽.

III. Κατὰ Πατροκλέους προαγωγείας.

26. Ἀδούλευτος οἰκέτης . . . Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ῾ἀδούλευτον ἢ βάρβαρον πριάσθω᾽, et ἀδούλευτος ὡς Ὑπερείδης.

ret ex fragmento Apsinis infra allato. 9) Varias eiusdem loci recensiones eo ortas esse verisimile est, quod uterque rhetor aliter Hyperidis verba excerpsit. Sed nimis inter se differunt hae recensiones, quam e quibus sincera Hyperidis verba elici possint. **24.** R. Reitzenstein, Photios p. 116, 24. **25.** Reitz. l. l. p. 143, 14; haec verba esse videntur eadem, quae a rotulo papyraceo Ardeniano (Mus. Brit. Pap. 108 et 115, cf. Blass, Hyp. or. p. 7) col. 9 hoc modo recte traduntur: τὰ χρήματα τὰ ἀνοισθησόμενα εἰς τὴν ἀκρόπολιν. **26.** Reitz. l. l. p. 33, 2 et 5. Oratio numero insignitur apud Blassium XLII, apud

IV. Ex incertis orationibus.

27. Ἀντικόπτειν· Ὑπερείδης ἐπὶ τοῦ ἐνίστασθαι.

28. Συγκοπῆναι ἀπὸ τοῦ πληγὰς πολλὰς λαβεῖν· οὕτω . . . Ὑπερείδης.

29. Ἐξελευθέρους.

Λυκοῦργος

Fragmenta sedis incertae.

30. . . . ὁ Λυκοῦργος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῷ πεπεικέναι τὸν συκοφάντην ἀργυρίῳ[1]) λοιδορούμενος[2]) 'εἶτα' ἔφη 'ποῖός τις ὑμῖν δοκῶ εἶναι, πολῖται; ὃς τοσοῦτον χρόνον τὰ δημόσια πράττων παρ' ὑμῖν διδοὺς μᾶλλον ἀδίκως ἢ λαμβάνων[3]) εἴλημμαι;'

Δείναρχος

Δοκίμου ὑπὲρ τοῦ ἵππου ἀπολογία.

31. Didymus ad Dem. X 70, ubi Aristomedes commemoratur, duos fuisse viros eius nominis adnotat, alterum Pheraeum; col. IX 52: ἕτερος δέ, πρὸς ὃν νῦν ὁ Δη|μοσ-

Kenyonem XLIX. **27.** Reitz. l. l. p. 148, 26. **28.** Anonymi scholia rhetorica, ed. R. Reitzenstein in indice lect. Rost. 1892/93 p. 7, cuius editionis notitiam Chr. Jensen debeo. **29.** Ibidem p. 4; cum hoc verbo conferendum esse fragmentum 197 Blassii Chr. Jensen me monuit. **30.** Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 473 r. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I, Rh. Mus. 63, 1908 p. 143. 1) ἀργυρίου V, corr. Rabe. 2) λοιδορούμενον V, corr. idem. 3) λαμβάνειν V, corr. idem. — Deest inter Lycurgi fragmenta, quae collegerunt Baiter-Sauppe II p. 258, Fr. Blass, Lips. Teubn. 1899. Cum hoc fragmento coniungenda sunt, quae Ps.-Plut. de vita Lycurgi (Plut. mor. V p. 173 ed. Bernardakis, A. Westermann, Biogr. p. 273) nobis narrat: Lycurgus, cum uxor eius in leges peccavisset, τῶν συκοφαντῶν φωρασάντων, τάλαντον αὐτοῖς ἔδωκε, κατηγορούμενος δ' ἐν ὑστέρῳ ἐν τῷ δήμῳ ἔφη· 'ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν διδούς, οὐ λαμβάνων ἑώραμαι'. **31.** H. Diels et W. Schubart, Berl. Klass. Texte I, 1904 p. 42—45. Iidem, Didymi de Demosthene

θένης διέξεισιν, Ἀθηναῖος ὁ Χαλκοῦς | λεγόμενος, περὶ οὗ ἄλλοι τε καὶ Δείναρ||χος ἐν τῇ Δοκίμου ἀπολογίᾳ ὑπὲρ τοῦ ἵπ|που φησὶν οὕτως· 'ἐπεὶ δ' ὑπ' Ἀριστομήδους τοῦ | Χαλκοῦ καὶ Χαιρεστράτου τοῦ ἑαυτοῦ θείου | προήχθη οὐ δίκαια ποιῶν ἐγκαλεῖν ἐμοί, | τηνικαῦτα δὲ (καὶ) τῷ μὲν δίκην ἔρημον ἀπε||γράψατο κατ' ἐμοῦ ἀποδημοῦντος καὶ ταῦτ' ἐν Θετταλίᾳ'.

II. Oratorum in canonem non receptorum fragmenta.

1. Ἀριστογείτων

32. Κατὰ Ὑπερείδου.

Ἀριστογείτων ἐν τῷ κατὰ Ὑπερείδου [1]) λόγῳ οὕτω φησί· 'Περὶ μὲν οὖν τοῦ παρανόμου ἱκανὰ καὶ [2]) τὰ εἰρημένα ἐν τῷ παρόντι, ἂν [3]) μή τι ὕστερον ἀναμνησθῶ'. Εἶτα μετ' ὀλί-

commenta, Lipsiae 1904 p. 21—22. Praeterea cf. supra fr. 19. 57 σαυτου p, corr. Diels. 58 προηχθης p, corr. idem. 59 καὶ delet Blass, τῷ μὲν recte Chaerestratum intellegens. — In Dionysii indice orationum Dinarcho tributarum similem invenimus titulum (B S II p. 324 b, 24—26): περὶ τοῦ ἵππου, qua ex oratione duo servavit fragmenta Harpocratio (s. ἀποβάτης et ὀχεῖον, cf. B S II p. 337 b n. LXIV). Apud Harpocrationem oratio inscribitur: πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου. Blassius recte mea quidem sententia putat (Arch. f. Pap. III p. 291) a Didymo alteram eiusdem tituli partem tradi. Itaque orationis, quae inscribebatur: ὑπὲρ Δοκίμου πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογία περὶ τοῦ ἵππου, nos nunc tertium fragmentum tenere verisimile est. **32.** Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 459 r. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I, Rh. Mus. 63, 1908 p. 139—140. Huius fragmenti initium iam extabat in commentariis a Gregorio Corinthio in Hermogenem scriptis, cf. Chr. Walz, Rhet. graeci VII, II p. 1272, 18—26. Cum Rabeo, quas lectiones proprias Gregorius habet, littera G designo, Vaticani gr. 2228 lectiones littera V. Gregorii codicem, quia diligentius scriptus est quam V, secutus sum. 1) Ὑπερίδου G V: Ὑπερείδου scripsi, cf. Fr. Blass, Hyper. or. Lips. 1894 p. XIL adn. § 1. 2) καὶ om. V. 3) εἰ μὴ V: ἂν μὴ G, quod praefero, quia apud Atticos non nisi rarissime εἰ cum coniunctivo coniungitur (Kühner-

γα[4]) ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πάλιν φησίν· 'Οἱ γὰρ ἐπιβουλεύοντες τῇ δημοκρατίᾳ ἡσυχίας μὲν οὔσης κατὰ τὴν πόλιν καὶ τοῦ δήμου ἀθορύβως καὶ ἀσφαλῶς πολιτευομένου[5]) ἀναγκάζονται μηδὲν[6]) παρακινεῖν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν τοῖς νόμοις[7]), ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ῥᾳδίως πολλὰς προφάσεις καὶ παραδύσεις[8]) εὑρίσκουσι, φόβους ἐπισείοντες τοῖς ἀνθρώποις καὶ λέγοντες, ὡς οὐκ ἐνδέχεται σῴζεσθαι τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἐάν τις πάντῃ λίαν εὐλαβῶς καὶ ὀκνηρῶς γράφῃ φοβούμενος[9]) τὰς τῶν[10]) παρανόμων γραφάς. πολλάκις τε γὰρ τὸ τῷ δήμῳ πρὸς τὸν πόλεμον συμφέρον ὑστερεῖ τῶν καιρῶν, ἐμποδιζόμενον ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς νόμοις κωλυμάτων. δεῖ δὲ τὸν ἀγαθὸν σύμβουλον ἑκατέρων τούτων τὴν διαφορὰν θεωρεῖν, καὶ ὅταν μὲν εἰρήνην ἄγωμεν, περὶ πλείονος ⟨ποιεῖσθαι⟩[11]) τὰ τῶν νόμων, ὅταν δ' εἰς πολεμικοὺς κινδύνους καταστῶμεν, τοῦτο[12]) σκοπεῖν, ὅπως παντὶ τρόπῳ σώσομεν[13]) ἡμᾶς αὐτούς. τοιούτοις λόγοις, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ πλῆθος ἐξαπατῶσι καὶ πείθουσιν ἐᾶν αὐτοὺς παράνομα γράφειν· ἃ καὶ παρὰ τούτων[14]) νῦν ἐστιν πεπραγμένα'.

2. Χαρίσιος

33. Ἀντίγραφοι διαθῆκαι. Χαρίσιος ἐν τῷ πρὸς Σωκράτην. 'ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλαις δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι'.

Gerth II 2 p. 474 adn. 1). 4) μετ' ὀλίγα G: μετ' ὀλίγον V. 5) πολιτευόμενοι V. 6) μηδὲν om. V. 7) hoc loco Gregorius finem facit. 8) παραλύσεις V: παραδύσεις coni. Brinkmann. 9) βουλόμενος V: φοβούμενος prop. Rabe, fortasse βουλόμενος ⟨φεύγειν⟩ τὰς 10) τῶν haud iure delet Rabe, cf. Aeschin. III, 196 τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων. 11) ποιεῖσθαι suppl. Rabe. 12) τοῦ V: τοῦτο Rabe. 13) σώσωμεν V, corr. idem. 14) τούτων V, τούτου prop. Rabe; sed omnes designari puto, qui ab Hyperidis partibus stabant. — Aristogitonis quae antea nobis nota erant fragmenta contulerunt Baiter-Sauppe, orat. Attic. II p. 309—310; de vita cf. Thalheim, P. W. II p. 931; de causa Hyperidis v. Baiter-Sauppe l. l. p. 280 et A. Schaefer, Demosth. und seine Zeit III 10. **33.** R. Reitzenstein, Photios p. 147, 17—18 et p. XXVII. De Charisio oratore saec. IV. exeuntis cf. Fr. Blass, Att. Ber. III 2 ed. 2 1898, p. 350 sq. Thalheim, P. W. Realenc.

3. Incertorum oratorum fragmenta.

a) Λόγοι δικανικοί.

34 a. Ἐν | τ]αῖς δημοκρ[ατίαις οἱ] | νόμοι πάντ[ων εἰσὶ τῶν | ἐ]ν τῇ πόλε[ι κύριοι καὶ | ὑ]μῶν ἕκασ[τος τοὺς νό]-|| μους πε . . . . | . ς οὐδε . . .

b. . . . δημ . | . . . . [εἰσ]αγγελία | . . . . γιγνε || . . . . τούτων | αὐτὸς νόμον θήσειν | καὶ παύσειν τοὺς ἐν | τοῖς δικαστηρίοις ῥ[α]|δίως ἀποφεύγον[τας] || . δὲ δημο . . . . [ὦ | ἄ]νδρες Ἀ[θηναῖοι . . .

35. . . . | ον εἶναι . . . . | εὐεργεσι . . . . . . | μισθὸν κ . . . . | σθαι, ὅτε ε[ὐημέ]|ρησεν ἐν [τῷ δικα]|στηρίῳ· κ[αὶ μὴν] | ἥ γε ἀδελφ[ὴ αὐτοῦ] | ἡ ὁμομητ[ρία καὶ] | ὁ ἀδελφὸς . . . [ἔτι] || καὶ νῦν [τῶν ἀναγ]|καίων ς[τερόμενοι] | περιέρχο[νται καὶ] | παρ' ὑμῶν καὶ [τῶν] | ἐντυγχανό[ντων] || καὶ ἐλεησό[ντων] | τὸ ἀναγκα[ῖον πο]|ριζόμενο[ι καὶ πολ]|λάκις ἐλθό[ντες ἐ]|πὶ τὸν Κη[φισογέ]|νους μυλ[ῶνα οὐκ | ἀπη]λάσθη[σαν] | . . . . . . ει . . . . . | . . . ξ . . . α . . . . . . | . . .

III 2 p. 2146 s. v. Charisios 6. — Orator genus dicendi Asianum exercebat (Cic. Brut. 286); fragmentum orationum eius graecum praeter hoc nullum est. **34.** Oxyrhyn. Pap. IV, 1904 p. 128 et 130 n. 682. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III, 1906 p. 494 n. 346. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1904 p. 1508. F. G. Kenyon, Hyperidis orationes, Oxonii 1906 fr. n. 277. Duo papyri fragmenta minutissima saec. II. exeuntis vel III. ineuntis p. Chr. n., quae eiusdem columnae fuisse videntur. Plurima supplevit Smyly apud G H. 4—5 ἕκαστος τοὺς νόμους suppl. K. Fuhr. 8—10 incertum est, utrum ultimas versuum litteras servatas aliae secutae sint, necne. G H. v. 15 varia suppleri possunt. — Cum hoc fragmento contulit Smyly simillimum locum Hyper. Euxenip. col. 21 B: ὅπως ἐν δημοκρατίᾳ κύριοι οἱ νόμοι ἔσονται καὶ αἱ ἄλλαι κρίσεις κατὰ τοὺς νόμους εἰσίασιν εἰς τὸ δικαστήριον. **35.** Oxyrhyn. Pap. III, 1903 p. 83 n. 443. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1903 p. 1478. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III p. 293 n. 236. Fragmentum II. ut videtur saeculi p. Chr. n. viginti tres laceratos versus continet. Plurima suppl. G H et Blass. 4 εὐημέρησεν Wünsch. 9 supplevit Jensen. 11 στερόμενοι Blass: στερηθέντες Fuhr. 19 Κηφισογένους supplementum incertum. 21 ἀπηλάσθησαν, quo verbo scriptores purioris

36 a. . . . | τικων, εἰ τύχοι ὑ|πέρ τινων δήμω[ν . . . . . . | . . . ης παρέστω καὶ | . . . . καιρὸν καὶ

b. . . . | νοι παῖδες

c. v. 1. init. φ, med. αρη 2. init. γραφα, med. τον ἀφ 3. καὶ εἴ τιν . . . ἀποδεδειγ 4. . . . . . [π]όλεών εἰσιν ἀδη 5. extrem. τὰ ζῶα παρὰ τοῖς 6. med. κα . . . [λ]όγοι ῥισ subsequuntur singulae litterae.

d. versus 1—5 laceratos omitto. 6. med. κιμων τῷ πατρὶ κα 7. med. [ἀ]ξιόχρεων, εἰ δὲ μηδ 8. init. [συντ]άξεων ὁ πατὴρ εσ 9. med. σθωσάντων δημ 10. extrem. ἐπὶ [τ]ῆς χώρ[ας] ὦσιν ο[ἱ] ἐπ[ι] 11. med. σθωσαν μάρτυρες 12. [τέσ]σαρες ἄλλοι τῶν ἀρ

e. v. 1. ext. δήποτε ἑκα 2. ext. μηνὸς 3. ext. φανου . πρα 4. ext. ἵν' εἰ πλημμε 5. ext. μήτε ἄγνοια 6. ext. υτον ἔχοιεν 7. ext. [ἐ]πιτρόποις α 8. ext. ς ἀναγραφὰς τ 9. ext. ανοις ἀπα 10. ext. ς μηδὲ π 11. med. ν.

b) Λόγοι ἐπιδεικτικοί.

37. Ἱππίου (?) περὶ μουσικῆς.

sermonis Attici non uti Fuhr vidit, a Blassio defenditur coll. Arist. Pol. 13, 2 ἐξηλάσθη. **36.** Papyrus Henri Pereire ed. E. Egger, Mémoires de l'Institut Impér. de France XXVI, 2, 1870 p. 47—48. C. Haeberlin, Centralbl. f. Bibl. XIV p. 343 n. 90. Quinque papyri fragmenta minutissima incerti temporis. **37.** Hibeh Papyri I, 1906 p. 45 n. 13. K. Fuhr, Berl. Philol. Woch. 1906 p. 1413. H. Abert, Zeitschr. d. Internat. Musikgesellschaft VIII, 3 1906—07 p. 79—83. C. Ruelle, Le pap. musical de Hibeh, Rev. de philol. XXXI, 1907 p. 235—240. H. Abert, Jahresber. über d. Altertumswissenschaft 144, Jahrg. 37, 1909 p. 2—4. Papyrus accurate scripta medii III. saec. a. Chr. n. duas columnas paene integras continet. Accedit parvum fragmentum a me neglectum, quod tres modo litteras servavit. Plurima suppl. GH.

[Πολλ]άκις ἐπῆλθέ μοι θαυμάσαι, ὦ ἄνδρες [Ἕλληνες, | I
εἰ ἀ]λλοτρίας τινὲς τὰς ἐπιδείξεις τῶν ο[ἰκείων τε|χν]ῶν ποιού-
μενοι λανθάνουσιν ὑμᾶς. Λ̣[έγοντες γάρ, | ὅ]τ̣ι̣ ἁρμονικοί
εἰσι, καὶ προχειρισάμενοι ᾠ[δάς τινας] || ταύτας συγκρίνουσιν
τῶμ μέν ὡς ἔτυχεν | κατηγοροῦντες, τὰς δὲ εἰκῇ ἐγκωμιάζον-
τες. | Καὶ λέγουσι μέν, ὡς οὐ δεῖ αὐτοὺς οὔτε ψάλτας | οὔτε
ᾠδοὺς θεωρεῖν· περὶ μὲγ γὰρ ταῦτα ἑτέροις | φασὶν παραχω-
ρεῖν, αὐτῶν δὲ ἴδιον εἶναι τὸ θε||ωρητικὸν μέρος. Φαίνονται
δὲ περὶ μὲν ταῦτα, | ὧν ἑτέροις παραχωροῦσιν, οὐ μετρίως
ἐσπουδακό|τες, ἐν οἷς δέ φασιν ἰσχύειν, ἐν τούτοις σχ[εδιά]||-
ζοντες. Λέγουσι δέ, ὡς τῶν μελῶν τὰ̣ μὲν | ἐγκρατεῖς, τὰ
δὲ φρονίμους, τὰ δὲ δικαίους, || τὰ δὲ ἀνδρείους, τὰ δὲ δειλοὺς
ποιεῖ, κακῶς εἰδότες, ὅτι | οὔτε χρῶμα δειλοὺς οὔτε ἁρμονία
ἂν ἀνδρείους | ποιήσειεν τοὺς αὐτῇ χρωμένους. Τίς γὰρ οὐκ
οἶδεν ||| [Αἰτ]ωλοὺς καὶ Δόλοπας καὶ πάντας τοὺς Θε̣[ρ]||μο- II
πύλ]η̣σ̣ι διατόνῳ μὲν τῇ μουσικῇ χρω[μένους, μᾶ||λλον] δὲ τῶν
τραγῳδῶν ὄντας ἀνδρείο[υς τῶν δι|ὰ πα]ντὸς εἰωθότων ἐφ'
ἁρμονίας ᾄδειν, [ὥστε | οὔτε] χρῶμα δειλοὺς οὔτε ἁρμονία
ἀν[δρείους ποι|εῖ. Εἰς τ]οῦτο δὲ ἔρχονται τόλμης, ὥστε [ὅλον
τὸν βίο]ν̣ κ̣α̣[τα|τρίβ]ε̣ι̣ν̣ ἐν ταῖς χορδαῖς, ψάλλοντες μὲν [πολὺ
χ]εῖ[ρον τῶ]ν || [ψαλ]τῶν, ᾄδοντες δὲ τῶν ᾠδῶν, συγκρίνοντες
δὲ | [τ̣οῦ τ]υ̣χόντος ῥήτορος, πάντα πάντων χεῖρον ποιοῦντες, |
καὶ περὶ μὲν τῶν ἁρμονικῶν καλουμένων, ἐν οἷς δή | φασιν δια-
κεῖσθαί πως, οὐθ' ἥντινα φωνὴν ἔχοντες λέγειν, | ἐνθουσιῶντες
δὲ καὶ παρὰ τὸν ῥυθμ[ὸν . .] παίοντες || τὸ ὑποκείμενον σανί-

1 Ἕλληνες suppl. GH, Olympiae orationem habitam esse rati; quae opinio nulla re probatur; itaque fortasse supplendum est Ἀθηναῖοι. 18—19 Θε̣[ρ|μοπύλ]ησι GH, quod supplementum dubium est. 20—21 μᾶ|λλον diviserunt GH spatio cogente. 26 voces πάντα πάντων χεῖρον ποιοῦντες tria membra antecedentia ψάλλοντες, ᾄδοντες, συγκρίνοντες complectuntur. 28 οὐθ' scriptum esse pro οὐδὲ Fuhr intellexit, qui οὐδ' in contextum recepit; quem ego non sequor, cum in lapidibus eadem mutatio occurrat, v. Meisterhans, Gramm. d. att. Inschr.[3] 104. ῥυθμὸν δὲ suppl. GH. haud apte. 30 ὑποκείμενον: libellum ligneum h. e. diptychon, quod ante oculos habent, digitis ita pulsant, ut ii

διον αὐτοῖς [ἅμα τοῖς] ἀπὸ τοῦ | ψαλτηρίου ψόφοις καὶ οὐδὲ αἰσχυνόμενοι ἐξειπεῖν | τῶ[μ] μελῶν τὰ μὲν δάφνης ἔξειν [ἴδιόν] τι, τὰ δὲ κιτ[τοῦ], | ἔτ[ι δὲ ἐρω]τῶντες, εἰ οὐ φαίνεται τ[αῦτα τ]ἀ ἴδια ἐπιτη[δὲ]|ς [ἐπαι]νεῖσθαι. Καὶ οἱ σάτυροι πρὸς [αὐλὸ]ν χορεύον[τες] . . .

soni reddantur, qui e lyra oriuntur. 32 ἕξειν p: ἔχειν prop. Fuhr. δάφνης i. e. τῶν παιάνων τῶν Ἀπόλλωνος δαφνηφόρου. κίττου i. e. τῶν διθυράμβων τῶν Διονύσου κιττοφόρου. Hoc modo recte locum explicavit W. Nestle, Die Vorsokratiker, Jena 1908 p. 241. v. 33—34 [ταῦτ]α ἴδια ἐπιτη[δὲς] | ἐ[παι]νεῖσθαι suppl. Ruelle; quod paulum mutavi spatium a papyro concessum secutus. cf. Dem. XIX, 307 τὰ ὑμέτερα ἴδια. — V. 21 narratur actores tragicos semper in illo musicae genere versari, quod Graeci τὸ ἐναρμόνιον appellent, unde apparet temporibus oratoris hac musica maxime usos esse poetas tragicos, quam Aristoxeno vivo (IV. saec. ex.) plane iam interisse Plutarchus nobis tradit (de mus. 37, cf. Roßbach-Westphal, Metrik d. Griechen I p. 420 sq. et G H, qui de hac re fusius egerunt). Cum papyrus III. a. Chr. n. saec. scripta sit cumque in oratoris sermone non τὴν κοινήν, sed genuinam Atthida deprehendamus, concludendum est aut IV. saeculo ineunte aut antiquioribus temporibus eum vixisse. Possumusne orationem homini certo huius aetatis tribuere? Plato tam vehementer iis assentitur, qui musicam vim habere aut ad virtutem cohortandi aut ignaviam et lasciviam excitandi arbitrantur (cf. Respubl. p. 398—400) ut recte H. Abert (Die Lehre vom Ethos, Leipzig 1899 p. 38 sq.) putaverit illo tempore opinionem, quam philosophus sequeretur, ab hominibus magnae auctoritatis oppugnatum esse. Quaerentibus, qui fuerint illi Platonis adversarii, in sophistarum numero eos versatos esse apparebit, quos in arte musica occupatos fuisse scimus. Quorum clarissimus erat Hippias Eleus, quem Olympiae de musica verba fecisse Plato ipse tradit (Hipp. min. 363 c; 368 d; Hipp. mai. 285 e; Cic. de orat. III 32 § 124—125). Qua de causa Blassius apud G H Hippiae fragmentum adscribit, qui tamen Hippiam in oratione non ipsum Platonem sed Damonem, Periclis praeceptorem (Plut. vita Pericl. cap. IV), spectasse putat, quem Plato, cum demonstrare conatur musicam artem moribus aut nocere aut prodesse, secutus esse videtur (Respubl. 400 B et 424 C; Athen XIV 628 C; Arist. Quint. II 14; Philodem. de mus. I fr. 13 p. 7 Kempke; cf. Fr. Blass, Mus. Rhen. XV p. 309). Quae sententia cum incertior sit, satis habebimus, dum hanc orationem a sophista quodam contra doctrinam Platonicam vel Platonicae similem con-

38. Ἐγκώμιον Ἀθηνῶν (?).

1. extr. ειδης 2. extr. ειας μαλ 3. extr. ριαν τοῦ πα 4. extr. ρμενος τις 5. extr. ος μείζων 6. extr. ὅπερ οἱ πασ 7. extr. χάριν μ.. 8. extr. ν ἡ διαφ.. 9. extr. [μ]εθα καὶ δ.. 10. extr. λον η κοι 11. extr. [ἀ]δικούμενοι 12. extr. υμεν ἑκον 13. extr. ιν ἄρχεσθαι 14. extr. μενοι παν 15. extr. αι ποιεῖν 16. extr. τες σου τυγ 17. extr. πρὸς ἡμᾶς 18. extr. ι φίλους 19. extr. ου δεσπο 20. extr. λεισθαι 21. extr. αι ἀρχον 22. extr. αι . ηδ . σ 23. extr. ὑπὸ σοῦ 24—25. [πάσ]ης τῆς Ἀ|[σίας καὶ τῆ]ς Εὐ[ρ]ώπης 26. extr. δε φημι 27. extr. [θ]εοφιλέσ- 28. [ται] extr. ος μονοις 29. extr. ς ὕπαρ 30. αι φιλοι 31. οι ενκω 32. extr. [ἐ]στιν ωσ..

39. Προτρεπτικὸς λόγος.

... ἐπανώρθωσεν. | Ἐπ' ἀνδρείαν τοίνυν τίς καλλίον||[α]ς παρακλήσεις καταλέ[ξει]εν; | τὰς μὲγ γὰρ ἄλλας ἐάσω δεδι||ὼς μὴ τῷ μήκει τῶν λόγων | ἐνοχλήσω καὶ τοῦ ποιητοῦ πα|ρακαλοῦντος ἐγὼ καὶ τοὺς προσ|έχοντας ἀποτρέψω. | Μιᾶς δὲ μόνον μνησθήσομαι τῆς || ἐπιφανεστάτης· τίς γὰρ | προτροπὴ

scriptam esse putamus. **38.** Oxyrhyn. Pap. III n. 442 p. 82. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1903 p. 1478. Papyrus temporis incerti. v. 24—25 suppl. Blass apud G H. — Hac oratione Athenas laudari Fuhr l. l. putat. Invocari quendam (v. 16 et 23 σοῦ), qui oppressis (v. 11) auxilium ferat quemque Graeci sua sponte (v. 12) sequantur (v. 13), vir doctus cognovit; cui opinioni haud scio an faveat v. 27 [θ]εοφιλέσ[ται] scil. Ἀθῆναι, cf. Plat. Menex. 237 E. **39.** Pap. Flinders Petrie X ed. J. P. Mahaffy, Cunningham Memoirs VIII, Dublin 1891 p. 31—32 tab. X. O. Crusius, Philol. 50 N. S. IV p. 658. H. Diels, Deutsche Literaturz. XXXXII, 1901 p. 1528. C. Haeberlin, Centralbl. f. Bibl. XIV p. 280 n. 83. Tribus papyri fragmentis III. saec. a. Chr. n. trium columnarum partes servantur, quarum laevam valde laceratam neglegimus. Plurima suppl. Mahaffy. 1 ἐπανώρθωσεν scil. Homerus. 2—3 καλλίονας suppl. Crusius.

μείζων εὑρεθείη | τῶν περὶ Ἀχιλλέα πεποιημένων, | ὃς γεγονὼς μὲν ἐκ Πηλέως τε | καὶ Θέτιδος, ὑπαρχούσης δὲ μοναρχίας || αὐτῷ Θετταλῶν . . . . . . μενος δε | . . ραχιε . . νικαν . . . . . νεων δε | τῶν ἐνδοξοτάτων τῶν πλειστων | αὐτὸς . . . σατο . . . . . [το]ίνυν ἀρχ | v. 19—24 sunt mutili. v. 24 extr. εἱμαρ||μένης τοι . . . . συμπολεμῶν | ημ . . . μεν . . . . ἦν τἀληθῆ | προσῆν λέγειν ἅπερ θεὸς καὶ προ|νοο[ῦσα τ]ὸ μέλλον. Ἀλλ' ὅμως | μητρὸς καὶ θεοῦ παραίνεσις οὐκ || [ἐκώλυ]εν αὐτὸν μὴ βοηθῆσαι | τεθνεῶτι Πατρόκλῳ. | [Ἀλλ]ὰ τούτων πῶς ἂν εὑρεῖν δύν|[αιο ζητ]ῶν διανοίας καλλίονας | [ἢ παρα]κλήσεις μείζονας ἐπ' ἀν||δρείαν . . . . . . ἑταιρείας . . .

II . . . πρόνοιαν ἔχειν· καὶ τοὺς μὲν | πλείστους ἴδοιτ' ἂν οὐδ' ἢμ μετέ|χωσι τῶν προκειμένων ἀγαθῶν, | ποιεῖν ἀξιοῦντας. Ἀχιλλεὺς δὲ || καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀποστε|ρούμενος τοὺς μεγίστους κινδύνους | ὑπέμεινε, μόνος δὲ τῶμ πώποτε | γεγενημένων ὑπὲρ ἑταίρου τεθνεῶτος | ἀποθανεῖν τολμήσας καὶ νομίσας δεῖν μὴ || πενθεῖν Πάτροκλον ἀλλ' αὐτὸν συμ|πενθεῖσθαι μετ' ἐκείνου· καὶ τὰς μὲν | ἄ[λλ]ας ἑταιρείας ἁπάσας ὁ θάνατος | δια[λύει], ταύτην δὲ μείζω καὶ φανερω|τέ[ραν ἐ]ποίησεν. Χρὴ δὲ φιλέταιρον || εἶν[αι νομί]ζειν οὐ τὸμ πολλὰ τοῖς | φίλοις [διδόναι] μεματευμένον, | ἀλλ' ὃς ἂν μ[ήποτε τ]ὴν χάριν ἀπολι[πεῖν] | μέλλων [αἱρ]ῆται κινδυν[εύειν . . .

Versuum, qui sequuntur, initia modo dispiciuntur. v. 54. οἱ μὲγ γ[ὰρ] 55. λέγουσι 56. πολλω 62. ἡγεμονικῶν 63. τῶν ἰδίων οιν 64. καὶ πολ[λοῖς σ]υμβαίνει

27 ὅπερ p: ἅπερ coni. Wünsch. 30 [ἐκώλυ]εν supplevi. 31 τεθεωτι p. 32—33 δύναιτο Mah.: δύναιο Crusius. 34 τε καὶ Mah.: ἢ Crusius. 37 εμ p, sed η superscriptum est. 42 δη et superscr. ε p. 43 τεθεωτος p. cf. v. 31. 49 cf. Plut. Lys. 211e: οὕτως ἐγὼ φιλέταιρός τίς εἰμι. 51 διδόναι supplevi. 52 μ[ήποτε] Wünsch, ἀπολι[πεῖν] ego: dum vult gratam memoriam numquam deficere. — De argumento huius orationis cf. Aristot. Rhet. I p. 1359a 2—6. Praeterea locos similis argumenti laudat Crusius Aeschin. c. Tim. § 142—152 et Plat. Symp. p. 179E. Quibus locis addam Plat. Apol. 28C—D. Sed

III. Rhetorum incertorum fragmenta

a) Λόγοι δικανικοί.

40. Δίκη κλοπῆς.

Παρακα<τέ>θετό[1]) τις φίλῳ τάλαντον. Ἐκεῖνος παραγενόμενος σὺν αὐτῷ κατώρυξεν ἐν ἰδίῳ χωρίῳ τὴν παρακαταθήκην. Ὕστερον εὗρεν ἐπελθὼν τὸν παρακαταθέμενον ὑφαιρούμενον τὸ τάλαντον. Κλοπῆς αὐτὸν κρίνει.

Τὰ μὲν ἄλλα κεφάλαια φανερὰ καὶ πρόδηλα, ὅτι τὰ ἑαυτοῦ[2]) ἔκλεψε, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἴδια κλεπτόντων ἐστὶ δίκη. Ἔστι δὲ τὸ κατασκευαζό[μενο]ν τοῦτο, ὅτι διὰ τῶν ἑαυτοῦ τὰ ἐκείνου ἔκλεπτεν. Ἐπεὶ διὰ τί, δυνάμενος λαβεῖν καὶ παραλιπὼν τὸν νόμιμον τῆς κομιδῆς[3]) τρόπον, ὀφεῖλον[4]) κομίσασθαι, νυκτὸς ἐπήρχετο λεληθότως μόνος, κλέπτων καὶ

quamquam omnes hi loci inter se congruunt, tamen ex iis concludere id tantum possumus, quantopere Graeci hoc argumentum amaverint, non vero, quando haec oratio orta sit. Quod attinet ad sermonem nihil invenimus, quod linguae Atticae repugnet (quod auctor v. 3 et 11 cum optativo potentiali particulam ἂν non coniunxit, mirum non est, cf. Kühner-Gerth II 1 p. 225 § 395; v. 51 verbum ματεύω a poetis modo usurpatur). Cum nullus hiatus occurrat, post Isocratem auctorem vixisse necesse est. Itaque IV. saec. exeuntis fuerit, si recte Mahaffy papyrum scriptam esse ante annum 220 a. Chr. n. iudicavit. Utrum orator hoc unum exemplum ex Homero desumptum singulari oratione tractaverit an velut Aeschines l. l. ampliori orationi cuidam locum nobis servatum inseruerit (cf. v. 6 τῷ μήκει τῶν λόγων), diiudicare non possumus.

40. Brit. Mus. pap. 256, ed. F. G. Kenyon, Mélanges Henri Weil, Paris 1898 p. 243—248. W. Crönert, Arch. f. Pap. I p. 117 n. 27. Charta I. p. Chr. n. saec. ineuntis in aversa parte octo columnas continet, quibus trium orationum partes servantur. Duae, quarum argumenta accusatio et defensio ξενίας sunt, nondum editae sunt, tertiae dimidiam fere partem Kenyon l. l. edidit singulorum versuum ambitu non designato. Omnia fere supplevit Kenyon. 1) παρακαθετο p, corr. Ken. 2) εμαυτου εκλεψα, quod exstabat in p, postea correctum est. 3) κλοπης p, κομιδῆς prop. Haussoulier apud Ken. 4) οφιλων p, corr. Wuensch.

τὴν εἰς τὸ χωρίον ε[ἴσ]οδον, ἀ[ναβ]ὰ[ς] μετ' ἐργαλείων[5]), οὐ μεθ' ἡμέραν δέ, ὡς καὶ παρέθετο, δίχα αὐτοῦ; Καὶ γὰρ εἰ οἱ κλέπται ταὐτὰ ἐδύναντο κεκτῆσθαι ὡς ἀπαιτήσαντες[6]) λαβεῖν, οὐκ ἂν ταῦτ' ἔπραττον; Εἴπω ὅτι καὶ τὴν εἴσοδον αὐτὴν κλέπτ[ων] ἐπεδείκνυτο ὡς τρέμων καὶ περιβλεπόμενος καὶ κατὰ μικρὸν κούφοις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνων, ὡς δεδοικὼς μή τις ἴδῃ; ἀλλὰ ταῦτα τῷ δικάζεσθαι[7]) ἴσως οὐκ ἂν πιστεύσαιτε· προσθῶ δὲ καὶ ἐκεῖνα, ὡς καὶ ἐπεδίωκον, ὁ δ' ὑπεξέφευγε, ταπεινῶν[8]) ἑαυτὸν καὶ μηδὲν βουλόμενος [λέγ]ειν; Τίς οὖν ἡ πρόφασις; Ἠπειγόμην, φησίν. Ποίαν ἔπειξιν; Τίνα γὰρ ἐ[ξεῦ]ρες; Ἔτι [τί ἐγ]ένε[το][9]); Εἰ ἐωνεῖτ[ο, οὐκ ἂν ἔπει]τα ἀπεδίδου τὴν τιμήν, ἀλλ' ἐπεδίδου δάνειον. Τί τούτων ἠν[ό]χλει[10]); Κατὰ [γὰρ τοῦτο ὑ]περθέσθαι σε ἔδει καὶ βραδῦναι μᾶλλον, μὴ παρανόμιμον τὴν κομιδὴν ποιήσαις[11]), ἢ ταχῦναι πρὸς τὸ παράνομον. Ἀλλὰ οὐδ' ἔστιν εὑρεῖν [ἔπει]ξιν οὐδὲ βουλομένῳ πλα[ν]ᾶσθαι. Βούλει δὲ καὶ τοῦτο δῶ, ὡς ἠπείγου; Τί τὸ [ὄφελος] τούτου; Ἔδει γὰρ ἐλθόντα μηνῦσα[ι· ο]ὐ γὰρ πολὺ πόρρωθεν[12]) ᾤκει τοῦ χωρίου, ἀλλ' [ἐν τῇ ἐπ]αύλει· εὐθέως γοῦν καὶ ᾔσθετο. Καίτοι γε εἰ καὶ ἠπείγετο, μᾶλλον δὲ ἐν τ[άχ]ει αὐτὴν ἂν ᾑρεῖτο, δυοῖν ὄντων τῶν ἐξορυσσόντων[13]). Νῦν δὲ καὶ κίνδυνον ὑπέστη· εἰ γὰρ βαλὼν ἀπέκτεινα ὡς κλέπτην, ἐτεθνήκ[ει ἄν]. Εἰ [δέ πού] τις ἤρετό[14]) με, τίν' ἀπέκτεινας; Ἔλεγον ἄν, οὐ τὸν παρακαταθέμε[νον ἀ]λλὰ [τὸν ὑφ]αιρούμενον, οὐδέ τὸν [π]ιστεύσαντα, ἀλλὰ τὸν ἐπιβουλεύσαν[τα. Σ]ῶμ[α γὰρ ἀμετάσ]τατον[15]), ψυχὴ δὲ διάφορος καὶ ποικίλη. Ἐπεὶ ἐπίστευσά ποτε ἂν ὡ[ς εἴη ὁ τὸ χρυσίον] πιστεύσας αὐτὸς ὁ κλέπτων; τίνος χάριν; τί δέ; νύκτωρ οὐκ ἔστιν [σαφῶς ἰδεῖν]· καὶ βοήσαντός μου καὶ πυνθανομένου μου τίς

5) αργαλειων p, ἐργαλείων Hauss. 6) απαιτησαντας p, corr Ken. 7) deesse aliquid videtur; τῷ ⟨αὐτὸν βουλομένῳ⟩ δικάζεσθαι suppl. Wuensch. 8) ταπινων p. 9) ὅτι ὠνὴ ἐγένετο prop. Wuensch. 10) ηνοκλει p. 11) ποιησαι p, ποιησαις Ken. 12) πωρρωθεν p. 13) καὶ ὀρυσσόντων p, ἐξορυσσόντων Ken. 14) ηρρετο p. 15) ἀμετάστατον supplevi.

εἴη ἡσύχασεν, ἑαυτὸν ἐγ[καλύψα]ς[16]) πρὸς τὸ μηκέθ᾽ ὁρᾶσθαι. Ὥστε ἔκλεπτε μὲν ταῦτα, ἐβούλετο δὲ λαβεῖν ἕτερ[α παρ᾽ ἐμο]ῦ. Καὶ μεθ᾽ ἡμέραν ⟨ἂν⟩[17]) ἀπήτει. Ναί, φησίν, [ε]ἶπας ἂν ἀπολωλεκέναι᾽. Καὶ τί ἂν ὠφ[έλησε]ν; Οὐχὶ πρὸς τῷ βλάπτεσθαι καὶ προσυβριζοίμην; Οὐκ ἂν τάδε ἔλεγες· ʽἐγὼ ἐπίστευ[σα χρυσὸ]ν ἀπ᾽ ἐμα[υτ]οῦ· κίνδυνον ἐμ[οὶ] μετήνεγκα, ἵνα μοι λέγῃς[18]), ʽἀπώλεσα᾽; Νόμος σὲ οὖν ἀπελύσατο [κ]ἂν [ἀπολ]έσῃς; δεῖξον. Οὐχ ὁ νομοθέτης [καὶ] τοὺς ἀπολέσαντας ἠνάγκασεν ἐ[κτίν]ε[ιν, ἵνα] μὴ πολ[λὰ] πολλάκις ὑποκρίνωνται; Τί [δέ; εἰ] καὶ ἦν γεγραμμένον, οὐκ ἂν προσεξη[γρίαινε]ς[19]) λέγων· ʽἀλλ᾽ οὐκ ἀπώλεσα, κλέπται γὰρ [ἐσύ]λων᾽; Πότε; τίνων ἰδόντων; τί̣ν[ων ἄλλω]ν[20]) ἀπολομένων᾽; Οὐκ ἂν ἐξ εἰκ[ότ]ων ἀπεδείκνυες· ʽπότε γὰρ ἄλλοτε ἦλθον εἰς [τὸ χω]ρίον ἄλλοι ἢ ὁπήνικα ἀπεθέμην; Τίς γὰρ ᾔδει; Οὐκ ἐγὼ μόνος καὶ σὺ κατωρύξαμεν; Εἰ δὲ κλέπται[21]) τινὲς ἤρχοντο, οὐκ ἂν ἐπὶ τὴν ἔπαυλιν ἦλθον; Οὐκ ἂν ἐκεῖνα [δι]ώρυττον· οὐδεὶς γὰρ ἐπὶ χωρίον, ἀλλ᾽ ἐπὶ [οἰκίαν] παραγίνεται· καὶ πολλοὶ τὰ μὲν κατωρωρυγμένα παρῆλθον, μηδ᾽ ὑπονοήσαντες τὰ δ[ια]φυλαττόμενα. Κλέπτειν ἐπεχείρησαν. Ἀλλ᾽ [ἃ] διώρυξαν δεῖξον᾽. Καίτοι εἰ καὶ δι[ώρυ]ξαν . . .

Alterius columnae plurima legi non possunt. Haec modo Kenyon agnovit:

. . . μηδὲν οὖν σοῦ ὑφελόμενος μηδὲ λαβὼν δώσω κλοπῆς δ[ίκ]ην;᾽ Ναί· διὰ γὰρ τούτων τὰ ἐμὰ ἔκλεψας, καὶ ὥσπερ εἰ συμβόλαιον κείμενον π[αρ᾽ ἐ]μοῦ ὑφείλου, δίκην ἂν ἐδεδώκεις οὐ τοῦ βυβλιδίου ἀλλὰ τῶν ἐκ τούτου συνημμένων εἰς ὠφελίαν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τούτου . . .

Deinde paulo infra lex citatur: τὸν κλέπτ[οντα] πεντα[πλάσιον τὸ] φ[ω]ρεῖον ἐ[κτίνειν].

16) εκ . . . . . ς p, suppl. Ken. 17) ἂν suppl. Kenyon fortasse recte, cum auctor per totam orationem cum modo irreali particulam ἂν coniungat. 18) ινα μοι λεγῃς supra versum additum est. 19) προσεξη[πάτησα]ς prop. Jensen. 20) suppl. Wuensch, τυν . . . . ν legit Kenyon. 21 κλέψαι p, κλέπται Ken. — Homo quidam A, qui

41. In praefectum navalem oratio.

Col. I. 1. med. τεισας, extr. τῶν πώποτε 2. med. τους, extr. ἀνδραγαθίας καὶ τῆς 3. med. νδυσμε, extr. ως καὶ νῦν ἀπεν 4. med. ν οὐδεὶς τὰς, extr. ην τὸ αἴδιον ἐκο 5. med. ουδ, extr. κλέπτουσι ἐτα 6. extr. ιδες αὐτῶν καὶ ἐκ 7. extr. τῆς ἐνεστηκυίας 8. med. νον, extr. αν γνώμην εἶχες 9. med. νον, extr. τοῦ θάπτειν τοὺς 10. init. [νεκρούς], extr. τοὺς φ[ι]λίους ἀξι . . 11. med. καίτοι, extr. ἀπολογία προ . . . 12. extr. ιανην 13. extr. ὁ συ[νε]χῶς θάπ[τειν] 14. extr. μαι . . ι . . α-π . . . . . . ι μακρὸν στράτευ 15. extr. νομισθεῖσαν εἰς τὴν πεῖραν 16. extr. ιων γυ . . . . . λιπαρήσαντες . . . 17. extr. χειν κατασταθεὶς οὐδὲ εἷς ᾤετο 18. extr. φας σαυτῷ, ἐπειδήπερ τῆς πόλεως 19. extr. πρῶ-

in agro amici B talentum deposuerat, a B accusatur, quod nocte furtim pecuniam effodere conatus sit. Hoc sibi orationis auctor proposuerat, ut quamquam nullus aderat testis demonstraret, in culpa esse accusatum. Cuius generis orationes, quae apud Graecos λόγοι ἀμάρτυροι nominabantur, ab antiquissimis temporibus magni aestimatas esse concludere possumus ex Antiph. V (περὶ τοῦ Ἡρῴδου φόνου) et ex Isocr. πρὸς Εὐθύνουν (cf. Christ-Schmidt Gr. Litter. I[6] 1912 p. 570 adn. 2). Qui accusat, modo tertia persona utitur, modo prima persona dicere videtur. Quod factum esse per errorem Kenyon putat. Sed mea sententia rhetor loquitur, qui praecepta dat, quomodo oratio instituenda sit. (cf. p. 60 v. 7 τὸ κατασκευαζόμενον, p. 60 v. 28 sq. εὐθέως γοῦν). Sed in reliquis, ubi orationis partes plenius exponit, se ipsum verba facientem fingit. Kenyon circa Christum natum compositam esse hanc orationem recte statuisse videtur. **41.** Papyrus Dugit ed. E. Egger, Revue Archéologique N. S. III vol. 4, 1862 p. 139—152. Idem, Mémoires d'histoire ancienne et de philologie 1863 p. 175—196. C. Haeberlin, Centralblatt f. Biblioth. XIV, 1897 p. 343 n. 99. Decem fragmenta chartae I. p. Chr. n. saeculi. Thebis Aegyptiorum a Dugitio anno 1861 inventa Parisiosque translata. Duae columnae, quarum prior 28 versus pessime habitos, altera 44 versus neglegenter scriptos continet, aliqua ex parte ab Eggero restitutae sunt. I. Versus, qui 70—80 litteras continebant, toti suppleri non possunt. Quae Egger proposuit, recepi. 10 φιγιους p, corr. Egger.

τον οὐχ ἅπαξ ἀλλὰ τρὶς 20. extr. [κα]τηγορεῖται οὐκ ἐς ἀπολογίαν ἐτυ 21. med. ντα τη, extr. αιράσομαι· αὕτη δὲ ἡ ἀπολο 22. init. [για], med. μαιονου, extr. νου τοτ' ἐκεῖνοι ταφῆς ἔτυχον 23. extr. τι τῶν ἀδι . . . . τῆς τιμωρίας δέχονται αμ . . . ι 24. extr. καὶ του . . . . σα μηδὲ παθεῖν ἠθέλησαν ἀδικεῖν 25. extr. τρόπον . . . . οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' εἰ μὴ ἔθα- 26. init. [φε], extr. ταυ . . . ἐπ' αὐτῷ τουγην 27. extr. στα[ι] ποιεῖν ἀλλὰ 28. extr. οὐ . . . . .

Col. II. . . . [ἠγω]νίσαντο· σὺ δὲ μη[δὲ ἔτ]λης [εἰς τὸ δι-κ]αστήριον δι . . . . ται καὶ δι' οὓς αὐτός συ περιγενό|-[μ]ενος ἐλήλυθες. οὐ τοίνυν [σε ἀπολείπειν ἠ]νέσχ[οντο οἱ ὑπὸ σοῦ] ἀπολελειμμένοι. ἵνα δὲ τεκμήριον ὑμῖν | [γένη]ται τοῦ λόγου χώς φιλ[ονικῶν μὲν οὐδαμ]ῶς τοῦτο τὸ κήρυγμα ἐποίησεν, ἀλλ' ἀληθῶς ὑβρί|ζειν καὶ ἀδικεῖν ἐπηρμένος, σκέψασθε τοῦτον τὸν τρόπον. [καλῶς ἤ]δη καὶ τὰ τῆς μάχης ἐξεληλύθει, οὐκέτι δ' ἦν || πρόφασις οὐδεμία βεβαιοῦν τοιάσδε ἀπειλάς. οὔκουν ἀναλαβεῖν ἔδει καὶ θάπτειν τήνδε ἐκ τοῦ κηρύγματος ὠφέλειαν κε|καρπωμένον, ἢ δὶς ἀδικίαν δεδήλωκε τὸ πραττόμενον; ἀλλ' οὐκ ἐποίησε τοῦτο, ὥσπερ δὲ δέον· οἷς οὐδὲ κηρύττειν ἔδει τοῦ|το ἀλλ' ἀμελεῖν, ἐπέθηκε τέλος ταῖς ἀπειλαῖς καὶ ἀτάφους εἴασεν αὐτοὺς δεινότερον πρᾶγμα ποιῶν ἢ τὸ τυμβω|ρυχεῖν νενόμισται. Οἱ γὰρ πεσ[όντα] συλῶντες τὰ σώματα οὐ τὸ παντάπασι ἀτάφους εἶναι κατεργάζονται, ἀλλὰ τῇ γῇ [κρύ|πτει]ν ἐῶσι. Οὑτοσὶ δὲ μηδὲ ταφῆς [ὅλως] ἐκείνους τυχεῖν παρεσκεύασεν. Καίτοι οὐχ οἱ χείριστοι ἐστρατευ(ο)μένοι εἰσὶν || [οἱ] ἐν ταῖς παρατάξεσιν ἀποθνήσκοντες, οὐδ' ὧν ὀλίγον λόγον ἔχειν ἄξιον ἀλλ' ὅσοι δι' ἀρετὴν καὶ φιλοτιμίαν

II. Plurima Egger supplevit. 2 supplere conatus sum. τεκμιριον fortasse p. 3 φιν . . . initium esse nominis proprii Egger vult; φιλ[ονικῶν μὲν οὐδαμ]ῶς coni. Wünsch. 4 [καλῶς ἤ]δη supplevi. 9 [κρύπτει]ν supplevi. ἐστρατευομένοι p, corr. Egger. 10 φιν . . . iterum primas nominis eiusdem (cf. v. 3) litteras esse Egger putat; φιλ[οκινδύνως] prop. Wünsch. 10—13 Omnes milites, qui pro patria

φιλ̣[οκιν|δύνως] πεπρωτεύ[κα]σι καὶ τὴν εὐδοξίαν ἀντὶ τοῦ ζῆν αἱροῦνται, ὥστε οὐδὲ καταφρονεῖν ἄξιον οὐδὲ τῶν μὲν ἐν | πολέμοις πεπτωκότων καὶ τοῖς ἰδίοις κινδύνοις τὰ δημόσια ἀσφαλισάντων. Οὗτοι δὲ καὶ πάντων [τῶν δεινῶν | οὐ δῆτα κα]κῶς ἐξεληλύθεσαν πώποτε καὶ ἆθλον τῇ νίκῃ [λαβόμε]νοι ἀ̣ριστεύοντες ἀπέθανον λαμπρότατα καὶ τὸ | [κήδ]εσθ[αι] τῶν κα̣[ι]ρ[ῶν] ἀναφέροντες καὶ τῶν κινδύνων τῇ τύχῃ, ⟨ᾗ⟩ αὐτῇ ἑπόμενος ὁ στρατηγὸς ἐν μέσῳ πελάγει καὶ τὰς ναῦς || [ἀντιπαρ]έταττε τοῖς πολεμίοις. Οὐκ ἀπέτρεψε δὲ τοὺς στρατιώτας το⟨ῦ⟩ μήπω μ̣ε̣ί̣ο̣υ̣ς γενέσθαι οὔτε ἡ θά|λασσα μετεωρίζουσα τὰ σκάφη οὔτε κίνησις καὶ ὁρμὴ νεὼς οὔτε στρατηγοῦ κήρυγμα φοβερώτατον· ἀλλὰ ὅ|τε προσέμιξαν τοῖς πολεμίοις ἐπεμβαίνοντες ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὰς ναῦς ἀναδούμενοι τὰς ἐκείνων καὶ τὰ | π[ερι]στρώματα ἀποσύροντες, οὕτως ἔπιπτον ἄνδρες ἀγαθοὶ γιγνόμενοι καὶ οὐχ ὅτι μὴ ταφῆναι, ἀλλὰ | μηδ' ἀποθανεῖν ἄξιοι. [Ὁ δὲ] στρατηγὸς ἀψευδεῖν ᾤετο δεῖν ἐπὶ τοῖς κεκηρυγμένοις καὶ κατέλιπεν αὐτῶν τὰ || σώματα ἐπὶ τῆς θαλάττης περὶ τὰς ναῦς εἱλούμενα. Καὶ τῷ κλύδωνι μονονοὺκ ἐπὶ τὰς ναῦς | ἀνατιθέμενα πάλιν ἀπεωθεῖτο ὁ συρμός. Καίτοι τί περὶ νεκρῶν μόνον κατηγορῶ πρὸς ὑμᾶς καὶ | περὶ σωμάτων ὀλοφύρομαι; ἤν τις ἄρα ἦν ἐν αὐτοῖς καὶ τετρωμένος μόνον καὶ ἡμιθνής, μηδεμίαν | αὐτῶν φροντίδα ἐποιήσατο ὁ στρατηγὸς ἀλλὰ ἀπέπλεεν ἐστεφανωμέναις τριήρεσι, ἐπὶ τῶν κυμάτων | αὐτοὺς καταλιπὼν προσειλί̣σ̣σοντας αὐτῷ καὶ πολλὰ μιαρὰ μενφομένους· ἀλ̣λ̣ὰ̣ . . . . || Ὁ δὲ ἔσπευδεν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀπεῖπεν καὶ κατέλιπεν ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ τὰς ψυχὰς μ[ετὰ] τῶν σωμάτων, | καὶ οὐ μόνον οὐκ ἔθαψε τοὺς νεκρούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ζῶντας ἐφόνευσεν. Εἰ δέ τις

moriuntur, memoria digni sunt, omnium autem maxime qui morientes vicerunt. 12 τα διμοσια p. 12—13 quae suppleta sunt proposui. 13 τῇ τύχῃ. αὐτῇ ἑπόμενος interp. Egger; quae scripsi, proposuit Wuensch. 15 τὸ μήπω μ̣ε̣ί̣ο̣υ̣ς p, quod correxi, nisi forte latet δειλούς. 16 κείνησις p. 18 ἔπειπτον et γεινόμενοι, deinde ὅτι μὶ p, cf. Mayser, Gr. d. gr. Papyri p. 164. 22 ἤν = ἐὰν cum indic. cf. infra p. 69. 24 μενφομένους p. cf. Mayser p. 235. 26 π[ε]ριο̣ῦ̣σ̣ι̣ . . ως leg.

ἄρα καὶ π[α]ριο̣ύ̣σ̣[ης νε]|ὼς τῆς κώπης ἐπέλαβεν, τοῦτον ἀπερείδεται πάλιν [τὸν κυμά]των ἡττώμ[ενον]. Οἱ πεσόντες . . . . | περισσὰς . . . . τριήραρχος ἐξ ἐκείνων καὶ τοὺς πεπτωκό[τας αὐτ]ῶν παντ̣ε̣λ̣ῶ̣ς ἀπ̣ο̣γυ̣μ̣ν̣ῶ̣ν̣ | . . . . τ̣ο̣ὺ̣ς̣ ἐκείνων νεκροὺς μὴ κ . . . σ̣θ̣α̣ι̣ τι . . . . τη μεν . . . . || **versu 30 nihil nisi** κ̣α̣λ̣ε̣ι̣ . . . . οἱ δὲ **legitur.** . .|αν τὰς ναῦς στρέφοντες καὶ πλέοντες ὡς κεκλασμ̣έ̣ν̣ω̣ν̣ [τῶν] στρωμάτων . . . . | ἐπ' ἐκείνης τῆς θαλά[ττης] στρατευόμενοι μόνοι κατεσώθησαν μ̣ὲ̣ν̣ καὶ τὴν ὄψιν οἰκτρῶς πεπηρ|ωμέν[οι]. Οἱ δὲ καὶ περὶ τὸν . . . . τον εἰς τὴν . . γίνην ἀπήντων ἕκαστος κομιούμε|νος, εἰ ζῶντα τὸν οἰκεῖον ἦν ἀναιρεῖν ἵνα θάψῃ, καὶ δημοσίᾳ τὰ πρὸς τὸν τάφον ηὐπ̣ό̣ρ̣ε̣ι̣ τον || . . . . ας ἐκόμιζεν ἐπὶ πομπῇ τῶν ἀπολωλότων· ὡς δὲ περὶ τ̣ὴ̣ν̣ ἐκκομιδὴν . . . . καὶ . . δει | ἀφεῖλον, τότε ἀτίμως ἐ[κ]κείμ[ενοι] ἦσαν ὑπὸ ἀπλοίας. Καὶ τοιοῦτοι λόγοι εὐτ̣υ̣χ̣ῶ̣ς . . . . . ως καὶ μη . . . . . | οὐδὲ εἷς ἀπέθανεν· ὡς δὲ τὰ κατὰ τούτου στρατηγήματα δια . . . . της . . . . μηδ[εμία] | ἦν οἰμωγή· οἷος δὲ τρόπος τῶν τοὺς οἰκείους ἀποβεβληκότων, οἳ . . . . ο̣ὐ̣δ̣' ἐπὶ τὰ δημόσια μνήματα ἐφοί|των οὐδὲ τὴν συνήθη τιμὴν τοῖς ἀπὸ τοῦ πολέμου θαπτομένοις ἐκομίσαντο. Α̣ὐ̣τ̣ο̣ὶ || [δὲ ὀλοφύρονται]· 'καὶ κατὰ τῶν κυμάτων εἰλεόμεθα καὶ ἐ̣ξ̣ε̣φ̣[ερόμεθα] | ἐπὶ πετρῶν'. Φεῦ· στρατιῶται καλοί, διεσκέδασεν ὑμᾶς [ὁ] ἄνεμος π[νέων ἰσχυ-

Egger: π[α]ριο̣ύ̣σ̣η̣[ς νε]ώς proposui. 27 . . . . των ἡττωμ[ενοι] Egger, quod supplevi. Inde ab hoc versu, quomodo cohaeserit oratio, intellegi non potest. 28 ἐξ ἐκίνων p. 29 τημεν aut ταιμεν scriptum est. v. 31 sqq. oratorem exempla attulisse puto, quibus demonstraret meliores duces mortuos servavisse; itaque in περὶ τὸν . . . . τον v. 33 nomen quoddam proprium latere existimo. 33 dubito num recte Egger εἰς τὴν [Αἰ]γίνην suppleverit; fortasse εἰς τ̣ὸ̣ν̣ [αἰ]για̣λ̣ὸ̣ν̣. 34 ἦ scripsit p pro εἰ. ante ἀναιρεῖν excidisse putat Wuensch ἀνευρεῖν ἢ τεθνηκότα. 37 ὡς δὲ τὰ . . . cum exemplis allatis comparantur, quae dux accusatus fecerat. 39—40 α̣ὐ̣τ̣ὴ̣ || . . . . καὶ κατὰ leg. Egger; mutavi. εστεφ. . . . . . . Egger, conieci quod exstat. 41 supplevi.

ρῶς, μετὰ] | τῶν ναυαγίων ἐξεφέρεσθε, καὶ τότ' ἄρ' ἐνέτυχον ὑμῖν ἀλλ' ὑμῖν .... τοῖς ὑπο[δ]ε[δ]υκόσιν μηδέν. | Ἀντὶ τῆς ἀνδραγαθίας κατ' [ἐ]ντάφιον ὑμῶν .... καὶ ἐπὶ γῇ. [Β]ραχύ τι | δ' ὑμῖν ὁ στρατηγὸς ἐπέγραφεν· 'οὐ θάπτω'.

42 καὶ καὶ τὸτ' p per errorem. 44 ἐπὶ γῇ [β]ραχ[ε]ίαι Egger, quod mutavi. — Quae extant orationis fragmenta sunt contra praefectum classis habitae, qui victoria navali parta vulneratos et mortuos non servavit. Cum nomina propria non occurrant, neque quis auctor orationis fuerit, neque quam ad pugnam navalem verba pertineant, constat, neque quibus temporibus oratio orta sit, facile est diiudicare. Egger auctorem spectare ad pugnam re vera commissam licet incerti nominis dicit, et fragmentum partem esse brevis orationis non in foro vere habitae neque in rhetorum scholis declamatae sed cuidam operi historico intextae opinatus est. Atque cum Egger vixisse illum rerum scriptorem primo ante Chr. natum saeculo dicat, Haeberlin, qui in reliquis eum sequitur, multo antiquiorem eum esse causis non allatis conicit. Quorum virorum doctorum sententias non probo. Nam vix credibile est, de pugna tam miris conditionibus facta nullo alio ex fonte nobis quicquam traditum esse; nomina propria desunt; qua in urbe aut quibus temporibus oratio habita sit, perspici non potest. Quae res demonstrare mihi videntur, rhetorem quendam exercitandi causa finxisse argumentum. Praeterea sententia mea probatur sermone, quem adhibet auctor. Complura enim vocabula a rhetore illo usurpata inde a Polybii demum temporibus saepius adhibentur; atque nobis loquendi morem auctoris examinantibus statim apparebit eum vulgari sermone, qui nominatur κοινή, uti solitum esse (cf. Jander, Oratorum et rhetorum fragmenta collecta p. 68). Sed plerumque oratorem Attico sermone uti conatum ea, quae sensisset, optime expressisse recte cognovit Egger. Ex eo quoque, quod in papyro plerumque ττ (cf. v. 20 θαλάττης), ter solum σσ (cf. v. 16 θάλασσα) inveniuntur, mea quidem sententia concludendum est iis temporibus orationem ortam esse, quibus morem sermonis Attici adhibendi paulo antea introductum auctores nondum diligenter sequebantur. Itaque circa Christum natum rhetorem vixisse puto atque, si recte Egger agnovit I. p. Chr. n. papyrum scriptam esse, auctorem ipsum chartam conscripsisse verisimile est. Qui, si Atticista erat, certi cuiusdam veteris oratoris genus dicendi sequebatur. Sed quem rhetor imitatus sit, diiudicare non audeo; for-

b) Λόγοι συμβουλευτικοὶ καὶ ἐπιδεικτικοί.

42. (Λεωσθένους) περὶ πολέμου.

Col. I nihil dispicitur nisi v. 9 [μ]ικρὰν. v. 15 [Βοι]ωṭίαν, si recte Fuhr supplevit. v. 21 ζημίαν. v. 22 ροι ἐμοὶ.

Col. II—V. ...εὐ]α̣||ρε̣σ̣τ̣ο̣τέρους συμμάχους | ἕξετε καὶ II
φανερὸν ἅπασι | καταστήσετε, διότι τὸ τῆς || πόλεως ἦθος οὕτω μακρὰν | ἀπέχει τοῦ κακῶς τινα ποιεῖν | τῶν μηθὲν ἀδικούντων | Ἑλλήνων, ὥστε καὶ τοὺς | φανερῶς ἐξημαρτηκότας || ἀθῴους ἀφίησιν διὰ τὴν | ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρω|πίας. Μάλιστα δὲ λογί|ζεσθε πρὸς τῶν θεῶν, ὦ ἄν|δρες Ἀθηναῖοι, διότι τὸ βρα||δύνειν τοῖς νῦν καθεστῶ|σιν ἥκιστα συμφέρον ἐστίν. | ὀξεῖς γὰρ εἰκὸς εἶναι τοὺς ἐ|κ τῶν μεταβολῶν καιρούς· | ὧν ἀντιλάβεσθε καὶ παύσασ||θε προσέχοντες τοῖς τὴν | ῥαθυμίαν ἀσφάλειαν | ἀποκαλοῦσιν, καὶ μὴ φοβη|θέντες π̣[αρεξωθ]εῖτε | τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ θαρ||σήσαντες τοιαῦτα βουλεύ|σασθε, δι' ὧν μηδέποτε μηθὲν ||| α̣ III
. . . . | Ἀλλ[ὰ] ἤδ[η μέμν]η̣σ̣θ̣ε τῶν [προ]|γ[όν]ω̣ν ὧν τ[οῖ]ς μὲν ἄλ||λοις ἐπ[αινεῖν ἱκα]νόν, ὑμῖν | δὲ μιμεῖσθα[ι προσ]ῆκόν ἐστιν, | καὶ λογί̣ζε̣σ̣θ̣έ [με ἥ]κ̣ισ̣τ' ἂν | ἐγ Τ̣α̣ι̣ν̣[άρῳ καθή]μενον | καὶ μηθενὸς ὑ̣σ̣τ̣[εροῦν]τα || τῶν ἐν τῇ πόλει σ . . . γῶν, | οὕτως ἂμ φιλοκινδύνως ἐπι|στῆναι τοῖς πράγμασιν, εἰ μὴ | τὰ τῶν και-

tasse Hyperidis exemplum secutus est. **42.** The Hibeh Papyri I ed. B. G. Grenfell and A. S. Hunt, London 1906 p. 55 n. XV. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1906 p. 1414 sq. Papyri fragmenta III. a. Chr. n. saec. ineuntis. Plurima suppl. GH. 32 μηθεν passim p, quod retinui, quia inde ab anno 330 saepius adhibetur, cf. K. Meisterhans, Gram. d. Att. Inschr.[3] p. 258 et E. Mayser, Gram. d. gr. Papyri p. 180. 44 παυσασ|σθε altera σ deleta p. 45 αντιληψεσθε sed corr. in αντιλαβεσθε p. v. 48 suppl. Wünsch. 52 sententia haec fere videtur fuisse: ne umquam in posterum vos ullius rei paeniteat. 53—54 supplementum Fuhrii incertum; ubi is scribit [προ]γ[όν]ων, leg. GH . . | π̣ . . ο̣ν. 55 suppl. Fuhr. 56 μειμεισθαι sed corr. p; καθῆ̣κον GH: προσῆκον Fuhr. 57 λ̣ο̣γ̣ι̣ζε̣σ̣θ̣α̣[ι] p, corr. Fuhr. 58 suppl. Fr. Blass apud

ρῶν ἠπιστάμην | κατεπείγοντα καὶ κρίσιν ἑώ|ρων οὖσαν τῆς ἡμετέρας | σωτηρίας καὶ τ[ῶν πραγμά]|των, ἐφοβούμην [δέ, μὴ σιγῶν] | καθεστηκότων [τῶν δεινῶν] | ἐν ὑμῖν αὐτοῖς [καὶ ῥ̣άθυμος] || καὶ ταπεινὸς ὑποληφθείην, | ὡς μηθὲν τῶν συμφερόντων | προιδεῖν ἂν δυνηθείς. | Ἀλλὰ καὶ νῦν προορῶ τὰ μέλ|λοντα καὶ παρακαλῶ πρὸς τὰ || πράγματα ὑμᾶς, καὶ | τὴν
IV τύχην, ἣν ||| [ἐδέξασθε, παραγγέλλω μὴ κα]|ταλείπειν, καὶ δέομαι | μάλιστα τῶν νεωτέρων || τῶν παρ' ὑμῖν ἐκ παιδὸς τὰ | περὶ τὸν πόλεμον ἱκανῶς | παιδευθέντων, ἀκμάσαι | ποτὲ ταῖς διανοίαις καὶ χρή|σ̣ασθαι τοῖς οἰκείοις σώμασιν || εὐκαίρως τὴν ἀπόδειξιν | ποιησαμένους τῆς αὑτῶν | ἀρετῆς, ἵνα νομίζωνται | καὶ τὸν ἄλλον χρόνον | ἡσυχάζειν μὴ δι' ἀνανδρίαν ||, ἀλλὰ δι' εὐλάβειαν· καὶ μη|θ' <ἡμ>εῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, | χωρὶς τῆς ὑμετέρας δυνά|μεως ἐπὶ τὰ πράγματα | καταδεέστερον βαδίζωμεν, || μηθ' ὑμεῖς ἀναγκάζησθε | δυοῖν θάτερον, ἢ ποιεῖν ἑτέροις | τὸ κελευόμενον ἢ μετ' ἐλάτ|τονος στρα̣τοπέδου κιν-
V δυ|νεύειν, ἡμῶν ἄλλως πως ||| ἀ̣[πολομένων. Σωφρονεῖτε οὖν] | καὶ ταῖς ἐμ[αῖς βουλαῖς] | ἀποχρήσασθε καὶ τὴν ἐν | τῷ̣ πράτ̣τειν ὀρθῶς ἀσφά.λειαν ἕλεσθε μετὰ πλειόνων || τὴν σωτηρίαν ὑμῖν αὐτοῖς | παρασκευάζοντες, ὡς | ἀνάξιόν ἐστιν, ὦ ἄνδρες | Ἀθηναῖοι, τῶν ἐμ Μαραθῶνι | καὶ Σαλαμῖνι κινδύνων δια||τελεῖν ὑμᾶς τὸ σύνολον | ἀπογιγνώσκοντας τὴν ἡ|γεμονίαν, ἢ νομίζοντας | ταύτην ἔσεσθαί ποτε ὑμῖν | ἀπὸ ταὐτομάτου, μηδ' ὁτι||οῦν αὐτοῖς πονοῦσιν. | Ἐγὼ μὲν οὖν ἐπεὶ στρατηγοῦ | ἦν, μὴ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας καὶ | χειροτονίας φροντίζει[ν]|, ἀλλὰ τῆς ὑμετέρα[ς σωτη]||ρίας, τοῦτο πράττων [προσε]|λήλυθα προτάξας ἐμ̣[αυτὸν] | ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας.

G H, quod dubitanter recepi. 66 τῶν πραγμάτων suppl. Fuhr, qui hanc vocem cum καθεστηκότων v. 68 coniungendam esse putavit; quae v. 68 recepi, coniecit Wünsch. 69 supplevi. 75 et 76 και παρα|καλω postea deletum p. 77 supplevi. v. 77 sqq. crebros errores a librario ipso correctos non amplius adnoto. 90 et 91 μη|θεις p, corr. G H. 96 η ποιητε p, corr. G H. 100 suppl. Wünsch. 101 ἐμ[αῖς βοηθείαις] Fuhr: ἐμ[αῖς βουλαῖς] Wünsch. 110 ημας p,

Col. VI. 124 init. ωσ̣θ 125. init. ε̣χ̣ 126. init. τ̣ο̣ι̣ τε 127. init. ὁ καιρὸς . αι 128. init. ἐλθεῖν ἐπὶ τ . 129. init. ρίων καὶ τὴν 130. init. ὑμᾶς ἐκκηρ[υ .] 131—133. τήν τε τῆς πόλεως ἀρχή|γετιν καὶ τοὺς ἄλλους [ἐγ]|χωρίους θε[οὺς] . ο̣υ̣ . . . α̣ι̣ . . 134. init. ἔσεσθαι ε̣χ 135. init. ταις ἐλπὶς δ 136. init. μνήμης λα̣ 137. init. δουλείας φε̣ 138. init. ἐλευθερίας ο 139.—140. init. νον ειρ̣ . . . . [Ἀθη]|ναίους ὅπερ 141. init. θεοὺς ἐ̣ρίσαι μ 142. init. γα̣ . ε̣ι̣νητ̣ 143. init. ὑπηκόους ὄντ[ας] 144. init. ξεται μεγα̣ 145. init. . . . ικα.

Praeterea restant septem fragmenta minutissima, quorum haec affero: I. ἄλλ[ο]ν με, II. δὲ ὑμεῖς ἐᾶ̣ν et ε̣γ νῦν δὲ ὑμᾶς et [ἀ]λλ̣' ε̣ἰ̣ π̣ρ̣ότερ[ον], IV. ἄλλης.

43. Πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Ἀλεξάνδρου.

[Βούλεσθε οὖν] | ἀπὸ μιᾶς ἐπιστολῆς ἀπει|λὴν δουλείας ἀντ' ἐλευ|θερίας ἀντικαταλλάσσε|σθαι; Καὶ ποῦ τὸ περιμάχη||τον οἴχεται φρόνημα | τῆς ἡγεμονίας; Ἐπιζητῶ | γάρ, εἰ μή τι διαμαρτάνω | τῷ λογισμῷ. Φησὶν ἡμῖν | πολεμήσειν καὶ

corr. Fuhr. — Fr. Blassius apud G H recte hanc orationem rettulit ad res, quae Athenis gestae sunt morte Alexandri Magni nuntiata. Qui verba facit, Leosthenes est, qui apud Taenarum mercennarios ex Asia remissos congregaverat atque inde Athenas se contulerat, ut Athenienses contra Macedones incitaret, cf. Diod. XVIII, 9 sq., Plut. Phoc. 20. Tamen mea quidem sententia verisimile non est, Leosthenis ipsius verba nobis tradita esse, sed rhetorem orationis auctorem esse puto. Cum neque quae sermoni Attico repugnent (cf. v. 96—97 ἐλάττονος, 103 πράττειν, 120 πράττων) neque e quibus oratio attribuatur Asianae, quae vocatur, eloquentiae in ipso dicendi genere inveniantur, neque papyrus post tertium saeculum a. Chr. n. scripta sit, antiquior oratio mihi esse videtur, temporibus fere Demetrii Phalerei orta, quibus Quintiliano teste (II 4, 41) 'fictas ad imitationem fori consiliorumque materias dicere' institutum est. **43.** Oxyrhyn. Pap. II, 1899 p. 33 n. 226. U. v. Wilamowitz, Götting. gel. Anz. 1900, I p. 35 sq. W. Crönert, Arch. f. Pap. I p. 526. Papyrus I. p. Chr. n. saeculi duas columnas exhibet. Col. I. Prima verba supplevi. 1 δουλειαν p, correxi. 6 επιζητωι p. 7 διαμαρτανωι p. 8 ημειν p.

ἡμεῖς || ἐκ[είνῳ] . . . . ων | . . . quae sequuntur, mutila sunt.

II [Τίνα τῶν συμμά|χω]ν ἀπολωλέκα[μεν; ποῦ | τὰ] τείχη τῆς πό[λεως πέ]|πτωκεν; τίς αἰχμ[άλωτος] | ἡμῶν γέγονεν; [πότε] πεζο||μαχοῦντες ἢ ναυμαχοῦντες | λελείμμεθα; Ἐνταῦθα γὰρ | ἄνθρωποι περιγεγραμμέ|νοι πάσας τὰς ἐλπίδας τῷ | τῆς ἀνάγκης καιρῷ δουλεύ||σουσι, ἡμῖν δ' ἀπόρθητός | ἐστιν ἡ δημοκρατία· ὁμονο|οῦμεν πρὸς ἀλλήλους, τοῖς νό|μοις ἐνμένομεν, καρτερεῖν | ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπιστάμε||θα, τὴν τῆς ἐλευθερίας τά|ξιν οὐκ ἐνκαταλείπομεν. | Ἐν τοῖς ὅπλοις νικήσας | νεανικευέσθω, ταῖς δ' ἀπὸ | τῶν ἐπιστολῶν ἀπειλαῖς || τοὺς βαρβάρους ἐξαπατάτω. | Ἡ δὲ τῶν Ἀθηναίων πόλις | ἐπιτάττειν, οὐχ ὑπακούειν | [ἐπίσταται] καὶ δ[ικά]ζε[ιν . . .

44. Περὶ νόμου διατηρήσεως.

Frg. II et III. διηγόρε[υε μὴ . . . . ἐπ' ἄπ]ειρον εἶναι τὰς γρα[φάς, τῷ διει]ρῆσθαι τ . . . . ἀποφαίνειν τῶν

Col. II. Initium supplevi: [τὰς ναῦς | μῶ]ν ἀπολωλέκα[μεν ἢ τὰ] prop. Wilam., sed de classe loquitur orator infra v. 5 ναυμαχοῦντες. 2 τειχηι p. 4 ποῦ G H: πότε ego. 10 ἡμειν p. ταπορθητος sed corr. p. 16 εν τοις οπλοις p, εν ut dittographiam delet Wilam. 18 νανιευεσθωι sed superscr. ε et κ p. 24 supplevi. — Orator incertus suadet Atheniensibus, ut hosti, quem regem esse apparet, resistant, qui litteris datis eos admonuerat, ut in potestatem suam se permitterent. Cum rex ille iuvenis esse videatur (col. II, 18 νεανικευέσθω), qui Atheniensium arma nondum expertus sit (col. II, 16), verisimile est epistulam ab Alexandro Magno missam esse iis temporibus, quibus patre mortuo Graecos denuo coercebat. Non est dubium, quin haec oratio in Atheniensium contione habita non sit. Nam cum sermonis Graeci usus temporibus Alexandri non conveniat, multo post magnorum oratorum Atticorum tempora, fortasse secundo vel primo saeculo a. Chr. n. vixisse auctorem recte statuerunt Wilam. et Croen. Oratio illa aut operi cuidam historico intexta erat aut a rhetore quodam exercendi causa ficta est. **44.** Pap. Lips. I ed. Fr. Blass, Ber. d. sächs. Gesellsch. d. Wiss. 1904 p. 205 sq. Idem, Arch. f. Pap. III p. 494 n. 347. Tria fragmenta I. vel II. saec. p. Chr. n., quorum unum valde laceratum omitto. Plurima supplevit Blass. 2 αποφαινενι p, corr. Blass. [καί-

δ . . . . | των με . . . [τὸν τρόπον] τ̣οῦτον προὐνοήσα[το] . . . . | ἐκρίθη σαφεὶ̣ . . . . σ̣οι τὸν λοιπὸν χρ[όνον] . . . . . . || ζῆν, περί γε τῶν . . . . . . παρελθὼν κίνδυν[ος] . . . . | σε. Τόγε μὴν τῶ[ν] . . . . των ἔστι μέν τι . . . . . [περὶ τῶν] | αὐτῶν μυριάκις τ[ινα τοὺς] αὐτοὺς ἐνοχλεῖν τ[ῶν οἳ συκοφαν]||τεῖν σχολάζουσιν, [οὐ μὴν το]ῦτο τὸ κυριώτατ[ον ἂν εἴποι] | τις. Ἀλλ' οἶμαι τὸ σεμ[νότα]τον μὲν τῶν ἐντ̣[αυθὶ συνεδρί]||ων ἐστὶν τὰ δικαστή[ρια, το]ύτων δ' εἴ τις [ἀ]φ[αιρήσεται τὸ] | βέβαιον, ἐπιτρέπω[ν τοῖς βου]λομένοις ἀ̣ν̣α̣[βάλλειν καὶ ψή]||φους στρέφειν καὶ μ . . . . καὶ μόν[ο]ν [οὐ] . . . . | τειν ὑπὲρ τ[ῶν] αὐτῶ̣[ν] . . . . | δ̣ην δ̣ὲ λειτουργὸς του . . ν̣ . . . . || μηδὲν ἐχέγγυον ἔχ̣οντες. Μέχρι δὴ [τίνος προϊέναι φήσω]||μεν ὑμᾶς; Μέχρι τοῦ τἀναντία τοῖς π[ρότερον ἀεὶ δόξα]||σιν ψηφίσασθαι, καὶ μανίαν ὁμολογῆσαι . . . . | κέναι· εἰ ταῦτ' ἐπιτρέψειέ τις, λέλυτ[αι πολιτῶν σωτηρία] | καὶ φρουρὰ δημοκρατίας. Καὶ τί πέρα[ς ἔσται, τῶν δίκη νικη]|||θέντων αὖθις οἰομένων δεῖν δικάζε[σθαι περὶ τῶν αὐτῶν; Ἐξ] | ὧν ὁ νομοθέτης, ὑπὲρ τῶν δικαστηρίω[ν προνοούμενος, του]|τονὶ τὸν νόμον ἔθηκεν. Ἕτερον δὲ [σκέψασθε. εἰ μὲν τού]|τους ἠπίστατο μηδ' ἂν προσχόντας τ[οῖς περὶ ἑκάστων τῶν | ἐ]ξεταζομένων ἐλέγχοις, μηδ' ἂν εἰς [ἐξετασμὸν ἀεὶ τὸν ἀ||κ]ρ[ι]βέστατον ἐθελῆσαι προελθεῖν ἐ[νόμιζεν, οὕτως ἂν καὶ | δ]εύτερον καὶ τρίτον καὶ πολλάκις ὑπ[ὲρ τῶν αὐτῶν αὐτοὺς ἐ|χ]ρ[ῆν] διδάσκεσθαι. Τοῦ δ' ὅρκου προστ[εθέντος καὶ εἰς τοῦ|το] κατακλείσαντος αὐτούς, ἀναγκάζ[εσθαι περὶ πάντων ἀ|εὶ] πρὸς τὸ δικαιότατον τὴν ψῆφον τίθεσ[θαι τὸν δικαστήν, ἢ τὴν] || ἐπιορκίαν ἐφ' αὑτὸν καὶ παῖδας ἐπαγαγ[έσθαι, οὐδένα τῶν] | πάντων ὑπελάμβανεν οὕτω μαινόμε[νον ἔσεσθαι,

τοι εἰ περὶ] τῶν prop. Bl. 4 littera ante οι posita aut σ est aut π. 7 Blasii supplementa incertissima sunt. v. 9—10 hoc quoque modo suppleri posse Bl. putat: τῶν ἐν τ[ῇ πόλει . . .]||ων. 11 supplevi. 14 δ̣ελειτουργος aut λ̣ελειτουργος p. 18 supplevi. 21 ὑπερ [τ]ης δημοκρατ[ιας] correxit in ὑπὲρ τῶν δικαστηρίων p. 25 . . ρε . βεστα-

ὥστε μὴ] | πᾶσαν εἰσενέγκασθαι τὴν γνώμη[ν, ὅπως μὴ περιπέσοι το]||σούτῳ κακῷ. Τοῦτον οὖν τὸν ἐ[πὶ βεβαιότητι μὲν τῶν ὅρ]||κων, πίστει δὲ τῶν δικαστηρίων, δ̣[ικαιοσύνῃ δὲ πάντων τῶν] || πολιτῶν, ἀσφαλείᾳ δὲ τῆς πολιτε[ίας κείμενον νόμον τοῖς] | βουλομένοις καταλύειν ἐπιτρέ[ψετε ....; Ὥσ]||θ' οὐχ ὑπὲρ ἐλαχίστου νῦν ἡμῖν ὄν, [περὶ δὲ τῶν μεγίστων, τῆς τ' ἐ]||πιτιμίας καὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς τι[μῆς] ...., [ἐγὼ] | οὐδ' ἂν ζῆν ἑλοίμην. Ἔστι μὲν γὰρ [οὐδὲ τοῦτο .... || τῶν ἐλαχίστων, ἐπ' ἄπειρον φέ[ρεσθαι] .... | μέγιστον κίνδυνον πολλά[κις] .. .. | v. 42 init. νομίσειε συμφοράν. τοῖς γὰρ v. 43 init. καὶ τόπος ἅπας αἰτιαθῆν[αι] v. 44 init. καὶ βλασφημίαις ὑποβεβλ[η . .] v. 45 init. καὶ συκοφαντεῖν. τὸ γὰρ ον v. 46 init. ος τὴν ἀμοιβὴν ἀποδίδωσι v. 47 init. τοῦτον. ἔχει γά[ρ] v. 48 init. τινα κ.

45. Κατὰ Δημοσθένους.

In versibus 1—12 nulla verba integra cognoscuntur nisi v. 8. ἡσυχίαν ἄγειν et v. 12. εἰς Μαραθῶνα.

. . . παρέχειν ἄξιον. Ἀλλὰ μὴν ὁπότε πα[ρακαλοῖ | τού]-

τον p: [ἀκ]ρ[ι]βέστατον Bl. 34 supplevi. 35 πολυτων p. 37—39 Blassii supplementa incerta sunt, cum iam prima littera versus 37 in papyro τ' non θ' sit; quae sequuntur, fortasse supplenda sunt: οὐχ ὑπὲρ ἐλαχίστου νῦν ἡμῖν ὄν[τος τοῦ διαψηφισμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἐ]|πιτιμίας . . . 38 επιτειμιας et τειμης p. φέ[ρεσθαι] vel simile quid proposuit Jensen. 43 τοπρος, sed ρ delevisse videtur p. — Hic orator plebi suadet, ne lex solvatur, qua adversus iudicia provocatio ne esset cavebatur. Cum cognosci non possit, quibus temporibus aut qua in urbe verba facta sint, neque nomina propria occurrant, recte Blassius iudicavit hanc orationem argumento ficto a rhetore stili exercendi causa compositam esse. E crebris posterioris graecitatis vestigiis conclusit Blass orationem a sophista quodam Atticum dicendi genus secuto conscriptam esse primo fere p. Chr. n. saeculo. **45.** Oxyrhyn. Pap. VI p. 164 n. 858. K. Fuhr, Berl. phil. Woch. 1909 p. 266. Duo papyri fragmenta scripta II. vel III. saec. p. Chr. n., quorum frg. *a* pessime habitum omisi. Plurima supplevit Wilamowitz apud GH. 13 Ducem illum,

τους εἰς Θήβ[ας] ἐλθεῖν, οὐ τοὺς μὲν ἄ[λλους || ἐξέπ]εμπεν, αὐτὸς δὲ οἴκοι καθῆστο βιβ[λία γρά|φων], ἀναθεὶς τούτ[οις τῶν] πολιτῶν τὰ ὅπλ[α, εἰ καὶ] | . . . τ . . ει . . . πρῶτος [ἐλθ]ε[ῖν] εἰς τὴν μά[χην; | Ἔστ]ω δημηγόρος καὶ στρατηγὸς ὁ αὐτὸς [καὶ | Δη]μοσθένης ἀσπίδα καὶ ψήφισμα ἔχων ἀ[γορευ||έτω]. Θεμιστοκλέους δημηγοροῦντος ἐμ[βή|σομ]αι, ἐξαγέτω Περικλῆς εἰς Σάμον· πλ[εύσο|μαι], ἀκολουθήσω Τολμίδῃ διὰ Πελοπον[νήσου, εἰ | δι]έξεισιν οὗτος. Δημοσθένει δὲ πῶς π[είσομαι]||, ᾧ γε οὐ θώραξ, οὐ δόρυ οὐ ξίφος, οὐδὲ τοπ . . . . . .||, πατρός; 'Ἐλάτεια γὰρ κατείλημπται', φη|σί, 'καὶ πέπαυνται δειπνοῦντες οἱ πρυτ[άνεις, | ἀ]νέστησαν δέ ἐκ τῆς ἀγορᾶς οἱ τὰς σκ[ηνὰς | ἔ]χοντες, τὸν δὲ σαλπικτὴν μεταπέ[μπε]|ταί τις'. Ταῦτα γὰρ ἦν ἀκούειν. Δημοσθέν[ης] || δ' οὐπώποτε σάλπιγγος ἀκούσας αὐτὸς ὑ|μᾶς ἐξεφόβει ταῦτα λέγων καὶ διεξιών· ὁ | δὲ δῆμος ἄνω καθῆτο, ἡ βουλὴ δὲ [οὔπω] | προβεβουλεύκει περὶ τῶν παρόντων, καὶ | τῆς βουλῆς μὴ προβεβουλευκυΐας || λέγειν Δημοσθένη κηρύττοντος τ[οῦ κή|ρ]υκος καὶ ἁπάντων [παριόν]τος οὐδενὸς ἔλεγεν νόμους [π]αρ[αβαίνων]. | Οὐκ οἴεσθε καὶ εὔνουν

qui cum Thebanis bellum gessit, Timotheum fuisse Wilam. putat. Quocum non consentio. Ille, quo auctore Athenienses anno 338 Thebas se contulerunt, Demosthenes ipse erat; cf. de corona § 215 (οἱ Θηβαῖοι) ἐκάλουν ὑμᾶς καὶ μετεπέμποντο. ἐξῆτε, ἐβοηθεῖτε. 15 supplevit Wünsch. 16 supplevi. 17 supplevi. 22 cf. Aesch. II 75. Τολμίδου .. ὃς χιλίους ἐπιλέκτους .. διεξῄει. Quod ex Aeschine hunc oratorem mutuatum esse Wil. statuit. 24 τὸ π[αρὰ τοῦ] πατρὸς suppleverunt G H. 25 cf. de corona § 169. κατείλημπται p, quod retinui; littera μ hoc modo addita occurrit nobis a tertio a. Chr. n. saeculo; cf. Mayser, Gram. der gr. Pap. p. 194 sq., Gu. Schulze, Orthographica, Progr. Marburg 1894 p. XVI. 32 cf. de cor. § 170. 33 προβεβουλεύκει p: προ⟨υ⟩βεβουλεύκει corr. G H; sed augmentum non necessario per errorem omisisse librarium apparet ex Maysero l. l. p. 333. 34 μὲν post τῆς delevit p. 36 verba . . . . . . τος οὐδενὸς, quae suppl. Fuhr e Dem. de cor. 170 παρῄει δ' οὐδείς, super ἁπάντων scripsit p. παραβαίνων vocem, quam Wilam. proposuit, spatium quod conceditur superare existimant G H. 37 ante οὐκ addidit p τοὺς αὐτοὺς, quae verba punctis deleta sunt. καλεῖσθαι supplevi ex Dem. de cor.

[καλεῖσθαί] | τινα καὶ παρηκολουθηκότα το[ῖς πράγμασι; | ῏Ηρχο]ν γὰρ οἱ πλουσιώτατοι τῶν πολιτῶν [τῆς ἐκκλησ]||ίας οἱ τὰς μεγάλα[ς ἐπιδόσεις | δεδ]ωκ̣[οτες] καὶ πάντες ἐβούλε[σθε] . . .

Deinde cognoscitur v. 42 τὴν πόλιν et v. 43 θορυβοῦντος.

46. Πρὸς Ἰσοκράτους Εὐαγόραν.

Fragm. I et II. Col. 1: . . . . το φίλους, ἐν ταῖς ἡμέ|[ραις ἐ]κεί[να]ις μᾶλλον ἀπαν|. . . . . . Λακεδαιμονίοις | . . . . . οντες βιοῦντες ἱστο||. . . . . . καὶ τοῖς μὲν ἐργα|. . . . . ὑπομν[η] . . . . |

Col. 2: v. 1 init. Βούσι[ρι]ς 2. init. μητ αλλ 3. init. ριν νῦν δε̣ 4. init. πραγμα 5. init. εν μετωπ̣

Fragm. III. Col. 3: v. 1 med. ἐπεὶ νῦ[ν] . . . . σα 2. exeun. ν γὰρ κἀγὼ . . υνε 3. med. ασθεντες 4. med. ἠδυνήθ[η] 5. med. τον ἀπο 6. med. κω . . . υπε

172: οὐ μόνον εὔνουν καὶ πλούσιον ἄνδρ᾽ ἐκάλει, ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν: ἁρμόσαι prop. GH. super εὔνουν litterae quaedam scriptae erant, fortasse τῇ πόλει, cf. de cor. 171 καὶ εὔνους τῇ πόλει. οἰκ οἴεσθε corr. p. 39 suppl. Wünsch. τοι corr. in τῶν p. 41 suppl. Wünsch. Vituperatur Demosthenes, qui belli imperitus Athenienses ad pugnam committendam commoverit. Commemorantur duces boni, quos cives in bello gerendo iure sequantur. Deinde, ut demonstretur verba tantum, non facta Demosthenem proferre, clarissimus ille orationis περὶ τοῦ στεφάνου locus (§ 169 sq.) carpitur, quo Demosthenes narrat, quantus tumultus nuntio Elateae captae allato Athenis concitatus sit. Sed cum auctor ipsis Demosthenis verbis iterum atque iterum ita usus sit, ut necessario oratio illa litteris mandata ante oculos ei fuerit, recte G H collegerunt, recentioribus temporibus hoc fragmentum a rhetore quodam in scholarum usum compositum esse (cf. fragm. subsequens orationis in Isocratem scriptae). Vixisse auctorem paulo post Christum natum verisimile est. **46.** C. Wessely, Mitteil. aus der Samml. der Pap. Erzherzog Rainer II, 1887, p. 79 sq. B. Keil, Hermes XXIII, 1888, p. 389 sq. C. Haeberlin, Centralbl. f. Bibl. XIV, 1897 p. 279 n. 82. Quinque papyri fragmenta I. vel II. saec. p. Chr. n. in Aegypto inventa. Plurima supplevit Wessely. Col. 2 v. 1 Βούσι[ρι]ς Wess.,

7. periit totus 8. extr. τὰς αὐτ[ὰς] ἐπρα 9. extr. εται ἕω[ς ἅ]ρα 10. extr. μενος . . ιτο 11. extr. το . . . . . υ 12. med. αν

Col. 4: v. 1 init. η 2. init. δεσα 3. init. και αι 4. init. την συ 5. init. ταῦτα 6. init. ἄλλον 7. init. καιρὸν 8. init. ασ . . ωτ 9. init. ἑτέρας 10. init. τα[υ]τ 11. init. ο

Fragm. IV et V. Col. 5: . . . ποιῆσαι. Οὐκ ἐγκ[ώμιον ὑγί]|εια λόγου; ‘Καὶ περὶ πλ[είονος] | ἐποιήσαντο σφᾶς αὐτ[οὺς ἢ] | τοὺς πρότερον αὐτῶ[ν οἰκεί]||ους ὄντας’. Τοῦτο καὶ ὑ[περβο]|λὴν ἐπίψογον εἶναι [δῆλον ἐκ] | τῶν προτέρων μεμνημέ|νων αὐτῶν. ‘Ταχὺν τ[ὸν κ]αι|ρὸν Λακεδαιμόνιοι πα[ρεσκεύ]||ασαν’. Οὐκ αὐτοὶ ἄρα, ὦ Ἰσόκρα|τες. ‘Ὥστε καὶ τὴν Ἀσίαν κα|κῶς ποιεῖν ἐπεχείρησαν’. | Εἰς το[ῦτο] . . .

sed incertum. Col. 5 v. 1 suppl. Wess., sed dubito num recte. Idem praeterea quae antecesserunt ita supplevit: ‘[συνέβη γὰρ αὐτῷ διὰ τὴν ἄφιξιν τὴν εἰς Κύπρον πλεῖστ’ ἀγαθὰ καὶ παθεῖν καὶ] ποιῆσαι’ (Euag. § 53), quae coniectura incerto fundamento nititur, quia codices Isocratis hunc locum ita tradunt: . . . καὶ ποιῆσαι καὶ παθεῖν πλεῖστ’ ἀγαθά. 4 αὐτῶν οἰκείους p: αὐτῶν omis. Isocr. codd. 6 δῆλον ἐκ suppl. Keil l. l.: [φημι] Wess. 8 ταχὺν p et optimus Isocratis codex Γ: ταχύ cod. Δ. 13 εἰς το[ῦτ’ ἀπληστίας] suppl. Wess. Orator in col. 5 Isocratis orationem de Euagora (§ 53) habitam discerpit, quod Wessely et Blass ipsius Isocratis temporibus factum esse censent, cum eloquentiae magistros tum Athenis inter se acerrime certavisse nobis notum sit. Inter Isocratis aequales Wessely Alcidamae (cf. J. Brzoska, P. W. I p. 1533), Blass Polycrati orationem tribuit. Rectius tamen Keilius fieri non potuisse dicit, ut illis antiquis temporibus orator adversarium ipsum alloqueretur (col. 5 v. 10) et ipsa eius verba proferret tali modo, quo auctor noster. Quod vituperandi genus p. Chr. n. demum nobis occurrit (cf. περὶ ὕψους p. 58, 11 Vahl., Libanii Invectiva in Aeschin. et Demosth. IV 192 sq. Förster, supra p. 79, 25). Itaque Keil putat hoc fragmentum ortum esse I. p. Chr. n. saeculo ex certamine illo, de quo anonymus grammaticus argumento quod huic orationi Isocrateae in editionibus additur certiores nos facit, utrum ἐπιτάφιος an ἐγκώμιον sit oratio de Euagora habita (cf. col. 5). Adfert enim ille exempla, quibus demonstrare conatur Isocratem ea etiam facta praedicare, quae laude digna non sint. Praeterea reminiscamur primo p. Chr. n. saeculo certavisse inter se viros doctos, cuius oratoris genus dicendi imitandum esset (cf. Dion. Hal. περὶ τῆς Δημοσθένους λέξεως

IV. Fragmenta dubia.

47. [Διοκλῆς]

καὶ πάλιν Διοκλῆς κατηγορῶν τοῦ νόμου, ἐπεὶ ἐθορύβησαν αὐτῷ τινες εἰπόντι, ὅτι οἱ νόμοι δέονται νόμου τοῦ διορθώσοντος, 'καὶ γὰρ οἱ ἰχθύες ἁλός' εἶπεν.

48. Πωλίων

'Απανθίζειν· Πωλίων[1]) εἴρηκεν· 'ἀπανθίζειν ἐπεχείρει τοὺς Φρύγας 'Αχιλλεύς'.

49. Fortasse ad orationes pertinent haec fragmenta minutissina, quorum argumenta agnosci non possunt:

Oxyrhyn. Pap. III, 1903 p. 76—83 n. 435—444 (quorum recepi n. 442 h. l. n. 38 et n. 443 h. l. n. 35). Oxyrhyn. Pap. IV, 1904 p. 127—132 n. 679—684 (recepi n. 682 h. l. n. 34). The Tebtunis Papyri II, 1907 ed. by Grenfell and Hunt, p. 19—20 n. 269—271. E. O. Winstedt, The classical Quarterly I 4, 1907 p. 265. Oxyrhyn. Pap. VI, 1908 p. 173—176 n. 865—870. Catalogue of the Greek Papyri in the John Rylands Library I ed. by A. S. Hunt, Manchester 1911 p. 69—75 n. 30—41.

aut Cecilii σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου). Itaque non est dubium, quin etiam Isocratis orationes ipsis illis temporibus diligentissime perquisiverint. **47.** Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 427 v. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften, Rh. Mus. 63, 1908, p. 137. Idem fragmentum plenius servatum (Arist. Rhet. II 23, 1460a 10, Baiter-Sauppe II p. 153) ab Aristotele non Diocli sed Androcli adscribitur; itaque Aristoteli confisi legimus καὶ πάλιν 'Ανδροκλῆς, quem oratorem V. a. Chr. n. saeculi exeuntis fuisse nobis notum est (cf. P. W. Realenc. I p. 2148 s. v. Androcles 4). Ceterum hoc facete dictum in oratione conscripta umquam extitisse non videtur. **48.** R. Reitzenstein, Photios, p. 156, 11 et p. XXVII. 1) A πολΐων cod. b (cod. Berol. gr. oct. 22), sed A littera rubra saepius perperam addita neglegenda est; cf. p. 152, 9 A νομίζει. Eius, qui laudatur, nomen incertum est. Asinius Pollio (P. W. Realenc. II p. 1595) a Suida Πωλίων appellatur; praeterea Suidas grammaticum et philosophum Πωλίωνα aut Πόλιον nominatum saec. II. p. Chr. n. adfert. Fragmentum, quod e declamatione quadam ortum esse puto, propter florens dicendi genus Asianae elobuentiae tribuendum esse verisimile est.

Nomina propria.

ARGVMENTVM.

Römische Keramik in Trier

Herausgegeben von der Direktion des Trierer Provinzial-Museums

I.

Die Bilderschüsseln der ostgallischen Sigillata-Manufakturen

von

E. Fölzer

Preis 12 Mark.

Der Untersuchung liegt die Absicht zugrunde, die Bedeutung der Manufakturen ostgallischer Bilderschüsseln allseitig zu umschreiben und vor allem das Verhältnis der Trierer Töpfereien zu ihren Vorgängerinnen und Nachbarinnen herauszuarbeiten. Deshalb sind außer den Trierer Funden auch geeignete Stücke aus den Beständen französischer, holländischer und auderer deutscher Museen mit in die Arbeit hineinbezogen. Die Behandlung der einzelnen Töpfereien erfolgt in chronologischer Abfolge. Abschnitt I behandelt die Funde aus den Töpfereien von Luxeuil, den frühesten bisher bekannten, ostgallischen Sigillatamanufakturen, Abschnitt II die Töpfereien von La Madeleine bei Nancy (Gemeinde St. Nicolas du Port), Abschnitt III die Saltotöpferei unbekannten Orts, Abschnitt IV ausgewählte Stücke aus Lavoye und seinen Filialen Les Allieux und Avocourt (Departement Meuse), Abschnitt V verstreute Ware aus der Töpferei von Eschweiler Hof bei St. Ingbert, Abschnitt VI die Trierer Töpferei. Diese ostgallischen Töpfereien sind für die Entwicklung der Sigillataindustrie von besonderer Bedeutung, weil sie die Mitglieder einer Kette bilden, die ihren Anfang in Süd- und Mittelgallien nimmt, um sich dann später von Ostgallien aus in nördlicher und südlicher Richtung zu teilen.